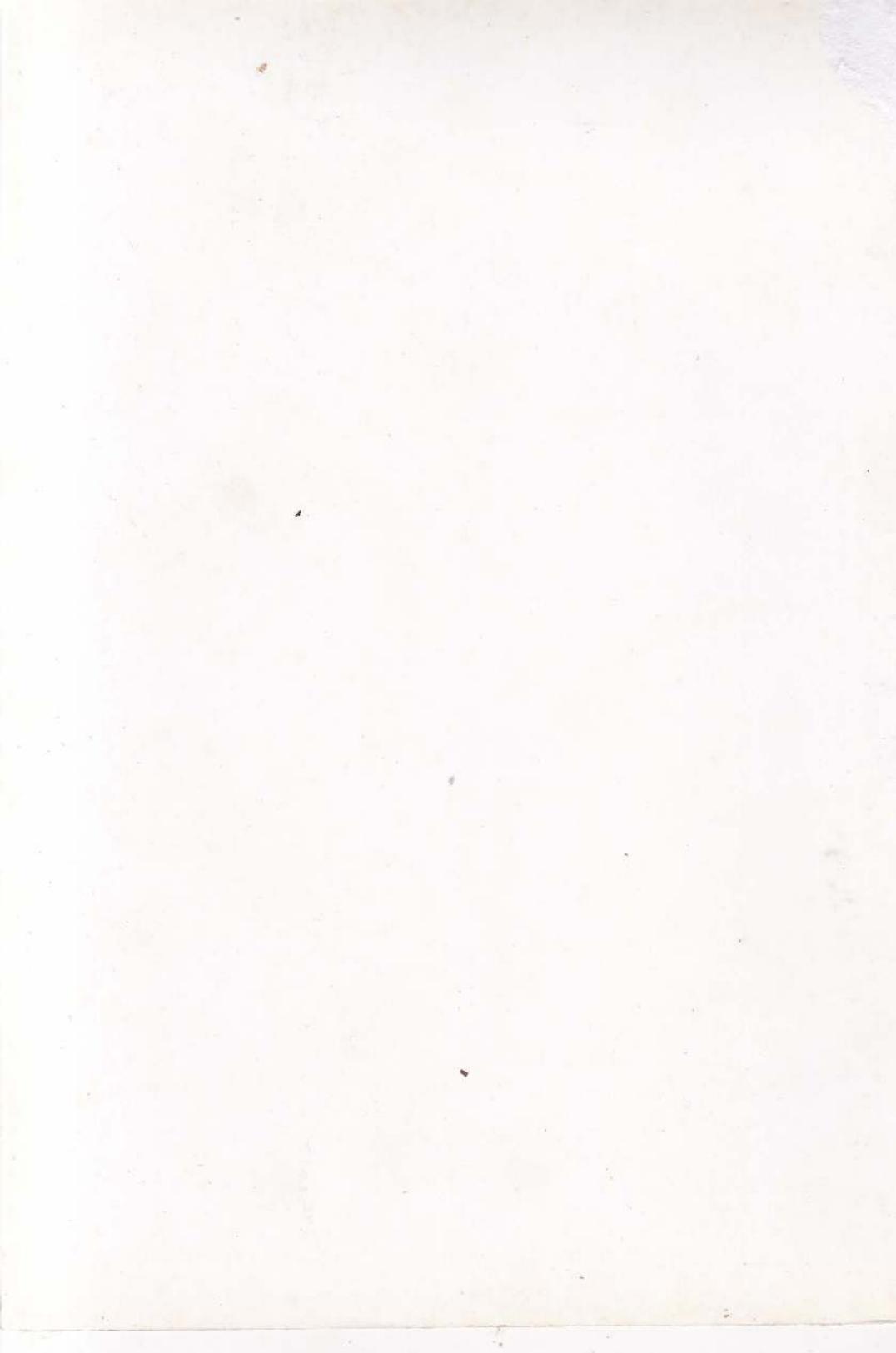

ഇലക്കി കുറു

അണീസ് എം പാധിസ്

வயலான் குருவி

രിച്ചാർഡ് സൗലേയർ

வயலான் குருவி

அஸீஸ் எம். பாயிஸ்

வெளியீடு
கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்
8வது மாடி
செத்சிரிபாய்
பத்தரமுல்லை.

வயலான் குருவி
(நாவல்)

அஸீஸ் எம். பாயிஸ்

ISBN இலக்கம்:- 978-955-1777-43-2

முதலாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2008

வெளியீடு :- கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

அட்டை

அச்சகத்தின் பெயர்:- அமில அச்சகம்
447/4, கொட்டாவ வீதி,
அதுருகிரிய.

2008 – மாணவர் கையெழுத்துப் பிரதிப் போட்டியில்
தெரிவுசெய்யப்பட்ட வெற்றி பெற்ற ஒரு நூல்

இதில் உள்ளடங்கியுள்ள விடயங்கள் ஆசிரியரின் சொந்தக்
கருத்தாரும் என்பதுடன் கலாசார
அலுவல்கள்தினைக்கத்தின் கருத்துக்கள் அல்ல என்பதனை
கவனத்தில் கொள்ளவும்.

கலாசார அலுவல்கள் பணிப்பாளரின் ஆசி உரை.

அரச இலக்கிய விருதுவழங்கும் வைபவத்தோடு இணைந்தாக . கலாசாரா அலுவல்கள் திணைக்களாம் இலக்கியப்படைப்புக்களையும் இலக்கியப்படைப்பாளர்களின் திறமைகளையும் இனங்கானுதல், ஊக்குவித்தல், பாராட்டுதல், மற்றும் திறமைகளை விருத்திசெய்யும்பொருட்டு மேற்கொள்கின்ற பல விசேடவேலைத்திட்டங்களாகும். அவற்றிடத்தோயே திறந்த கையெழுத்துபிரதிப் போட்டிகள் கடந்த பல வருடங்களாக மக்களின் பாராட்டுக்களஞ்சுக்கும் வரவேற்புக்கும் உள்ளாகி உள்ளதனை மிக மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்து கொள்கின்றேன்.

திறந்த கையெழுத்துபிரதிப்போட்டியானது	எமது நாட்டில்
இலக்கியத் திறமைகளை கொண்ட ஆக்கங்களில்	பிரவேசித்திருந்தும் தமது ஆக்கங்களை வாசகர்மத்தியில்
எடுத்துசெல்லமுடியாமல்	இருப்பதனாலும்
பலவேறுசிரமங்கள்காரணமாக தனது ஆக்கத்திறமைகளை	ஆரம்பித்திடத்திலேயே தனது படைப்புக்களை
கைவிட்டுவிட்டு அமைதியாக	இருப்பதனாலும்
இலக்கியப்படைப்பாளர்களுக்கு	ஒரு
உதவியினைவழங்குவதற்கான ஒரு முயற்சியே இதுவாகும்.	
இப்போட்டிகளில் கலந்துகொண்டோரிடத்தோயே உயர்கமான இலக்கியப்படைப்பாளிகள்	இருப்பதனை கடந்த
பலவருடங்களாக நாடுத்தப்பட்ட போட்டிகளின்போது	
காணக்கூடியதாக இருந்தது உண்மையிலேயே அவ்வாறான படைப்பாளிகளுக்கு இப் போட்டியானது அவர்களது படைப்பாக்கங்களை வெளிக்காட்டவும், அவர்களது படைப்பாக்கங்களுக்கு முறையான ஒரு மதிப்பீட்டினை பெற்றுக்கொள்ளவும் வழியாக இருப்பதனை காணக்கூடியதாக உள்ளது.	
சமகால இளம் சமூகத்தினர் வாசிப்பு மற்றும் எழுத்துத் துறைகளில் பின்னடைவான ஒரு நிலையில் உள்ளதாகவே பிரலாபிக்கப்படுகின்றது. அது ஒரு நாட்டின், ஒரு சமூகத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு அனுகூலமான ஒரு நடவடிக்கையல்ல. சமூகம் ஒன்றின் வளர்ச்சி என்று சொல்லக்கூடிய நிலமையானது மக்கள் படித்தவர்கள், அறிவாளிகள், உட்பட உயர்ந்த தரத்திலான வாசகர் என்ற தரத்திற்கு வந்ததன் பின்னர் ஆகும். அதன் பொருட்டு புத்தகங்களை நேசிப்பது அத்தியவசியமான ஒரு விடயமாகும். சமகால சந்ததியினரை புத்தகங்களை வாசிப்பதற்கும், எழுதுவதற்கும்	

ஊக்குவிக்கச்செய்யும் வேலைத்திட்டங்களாக இக்கையெழுத்துப்பிரதிப் போட்டியினை அழைக்கமுடியும்.

இக் கையெழுத்துப் பிரதிப்போட்டியில் சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய ஒவ்வொருமொழியிலும் பாறிய எண்ணிக்கையிலான கையெழுத்துப்பிரதிகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. அவற்றிடத்தேயே உயர்கத்திலான புத்தகங்களைத் தெரிவுசெய்து அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு இத்தினைக்களம் நடவடிக்கைகளைமேற்கொண்டுள்ளது. அதன் மூலம் என்றைக்குமே எழுத்தாளன் என்ற அந்தஸ்து கிடைக்காது அது ஒரு பகற்கனவு என எண்ணிக்கொண்டு இருந்த இலக்கிய படைப்பாளிகள் பலரை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தது. எதிர்காலத்தில் இதனைவிட கூடுதலான எழுத்தாளர்கள் உட்பட பல இலக்கியப்படைப்புக்களையும் அச்சிட்டு வெளியிடுவதே எமது எதிர்பார்ப்பாகும். அவை எமது நாட்டில் வெளியே வராமல் உள்ள இலக்கியப் படைப்பாளர்களை அரங்கேற்றுவதற்கான ஒரு வழியினைத் திறப்பதாக அமையும்.

இப்பாறன ஒரு நடவடிக்கையினை வெற்றிகரமாக ஆக்கிகொள்வதற்கு காரணியாக இருந்தது, எமது கோரிக்கைக்கு நல்லதொரு பதிலைவழங்கி கையெழுத்துப்பிரதிகளைத் தயாரித்து, எமக்குச் சமர்ப்பிப்பதற்கு புதிய எழுத்தாளர்கள் ஊக்கத்துடன் செயற்பட்டமையாகும். அவ்வாறே பல்வேறு சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும். எமது நடவடிக்கைகளுக்குத் தேவையான வழிகாட்டல்களை வழிங்கி எம்மை ஊக்கப்படுதிய கலாசாரமற்றும் தேசிய மரபுரிமைகள் கொரவ அமைச்சர் திரு. மகிந்த யாப்பா அபேவர்த்தன அவர்களும். அமைச்சின் செயலாளர் திரு. ஜி. எல். டபிள்யூ. சமரசிங்க அவர்களும் வழங்கிய ஒத்துழைப்பானது இச் செயற்திட்டத்தினை வெற்றிகரமானதாக ஆக்கிக் கொள்வதற்கு பேருதவியாக இருந்தது. அத்துடன் இப்பணியினை சிறப்பாக மேற்கொள்ளும் பொருட்டு அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்ட மதிப்பீட்டு நடுவர்கள், அச்சிடுவதற்கு துணைபுரிந்த நிறுவனம், மற்றும் பணியாளர் சகலருக்கும் நன்றியறிதலை தெரிவித்து கொள்கின்றேன்.

ஏ.எம். அபயரத்ன
கலாசார அலுவல்கள்
பணிப்பாளர்

2008 - 08 - 21ம் திகதி

8வது மாடி செத்திரிபாய

பத்தரமுல்ல

கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்.

அன்றூறு

நிலமும், நிலத்தடி வேருமாக கிளர்க்கின்ற மனிதர்களைப் பற்றிய கதையை நண்பர் அலீஸ் எம். பாயிஸ் ‘வயலான் குருவிகள்’ என்கின்ற நாவலாக்கித் தந்திருக்கிறார். இன்றைய இலக்கிய வடிவங்களுள் நாவல் பெரிது. விசாலமான உலகப் பார்வை கொண்டது. எழுத்துக்கள் எல்லாம் எறும்புகளாக கலைந்த பின் நாவல் பிரதி சொல்லும் அரசியலும், சமூகமும், பண்பாட்டியலும், வாழ்வியலும் பல்வேறு அர்த்தங்களில் அலைந்து தீரியக் கூடியவை. இவ்வலைச்சலுக்காக நாவல் பிரதியாளன் நிறைய உழைக்க வேண்டும். தகவல் திரட்ட வேண்டும், ஒழுங்கு படுத்த அல்லது கலைக்க பிரயத்தனம் எடுக்க வேண்டும். இவற்றிற்கு மேலாக கதைசொல்ல வேண்டும். இன்றைய உலகம் கதைசொல்வதையும், கதை கட்டுவதையும் எப்படியெப்படியெல்லாமோ விசித்திரமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நண்பர் அலீஸ் எம். பாயிஸுக்கு நேர்த்தியாகவும், நேராகவும் ஒரு குடும்பத்தின் வாழ்வினாடாக ஒரு கிராமத்தினதும், ஒரு இனத்தினதும் வரலாற்றைச் சொல்லலாம் என்கின்ற நம்பிக்கை வந்திருக்கிறது. இதற்காக முதலில் அவரைப் பாராட்ட வேண்டும்.

சிறுகதைகள் பேசிய அளவுக்கு இப்பிரதேச நாவல்கள் இங்குள்ள மக்களின் உண்மையான வாழ்க்கையைப் பேசவில்லை என்கின்ற ஒரு குற்றங்காட்டு உண்டு. இது அண்மைக்காலமாக மாறிக்கொண்டு வருகின்றது. புதிய தலைமுறையினரின் எழுத்துக்கள் இம்மாற்றத்தை பிரக்ஞை பூர்வமாக மேற்கொண்டு வருகின்றன. இதன் வரிசையில் ‘வயலான் குருவி’ யும் கவனம் பெற்றதாகிறது.

இரண்டு தலைமுறைகளுக்கிடையே நிகழ்கின்ற வாழ்வை கதையாகச் சொல்ல வருகிறார். முதல் தலைமுறை வாழ்வின் ஆரம்பத்தில் நாம் நல்ல மனிதர்களையே காண்கின்றோம். வஞ்சமில்லா கிராமிய உள்ளங்கள் கதைகள் மூலம் பேசுகின்றன. இளையதம்பிக்கும் தக்குவாக்குமான காதல் வெள்ளந்தியாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு எந்த தடைகளுமில்லை. போடியார் - வேலையாள் உறவு பற்றிப் பேசுவதற்கான மார்க்கிசம் இங்கு தோற்றுப் போய்விடுகிறது. கிழலக்கிலங்கைக் கிராமியத்தில் நிறைய மூலைகளில் இப்படி ஒற்றுமைப்பட்ட சமூகக் குழுக்கள் ஏராளம்.

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி வாழுகின்ற நிலத்தை பெற்ற குழந்தைக்கும் மேலாக நேசிக்கின்ற உக்கிரத்திற்குத்தான் மண்வாசனை என்று பெயரோ தெரியவில்லை. கதையின் நாயகன் இளையதம்பி பொன்னன்வெளியை அப்படி நேசிக்கிறார். மனைவி தக்குவாவும் இதனை நன்றாகப் புரிந்து வைத்துள்ளாள். நில ஆக்கிரமிப்பும், பெரும்பான்மை ஆயுதம் பலமும் சொந்த ஊரை விட்டே அவர்களை இடம்பெயரச் செய்கிறது. தனது குடும்பத்தோடும் இதர பிற மக்களோடும் அறநூறு வருடங்களுக்கும் மேலாக தமது முதாதை வாழ்ந்த இடத்தை விட்டு நகர்கின்றனர். சொந்த வாழ்வின் அழுத்தம் இளையதம்பிக் காக்காவை பெருஞ்சுமையாய் அழுத்துக்கையில் ‘இந்த ரணம் ஆறுதவதற்கு மீண்டும் இவரை பொன்னன்வெளிக்கு கூட்டிப் போவதுதான் இதற்கு ஒரே வழி’ என்ற ஞானம் உதிக்கிறது தக்குவாவுக்கு. சொந்த கிராமத்திற்கே திரும்புகின்றனர். எப்போதோ நடந்த நிகழ்வுக்கான பழிவாங்கும் படலத்தில் 70 வயதைத் தாண்டிய தக்குவாவின் உயிரிழுக்கபடுகிறது. அவள் மரணித்த ஒரு வருடப் பூர்த்தி அன்று இளையதம்பிக் காக்காவின் உயிரும் பொன்னன்வெளிக் கிராமத்தின் விட்டில், சாக்குக் கட்டிலில் பிரிந்து விடுகிறது.

கதையைச் சுருக்கிக் சொல்லிவிட முடிந்தாலும் இன்னும் முடிவுறாத பொன்னன்வெளிப் பிரச்சினை பூதாகரமாக விஸ்வரூபமெடுக்கிறது. ஆயிரம் அதிகாரிகள் வந்தாலும், அமைச்சர்கள் வந்தாலும் மௌனியாகவும், பாராமுகமாகவும் விட்டுச் செல்கின்ற நிலமாகிவிட்டது இக்கிராமம். இதனால்தான் பொன்னன்வெளியோடு சேர்த்து அருகில் உள்ள நுரைச்சோலையும் சிக்குண்டு விட்டது. இன்று இனப்பிரச்சினையின் தீர்வு பெற்றுத் தருகின்ற முக்கிய வெகுமதிகளில் ஒன்றுதான் ‘நில ஆக்கிரமிப்பும் பேரினவாத குடியேற்றங்களும்’

இந்நாவல் நிலம், சிலைகள் புதைக்கும் இடுகோடாகிவிடுகிற சமயங்களில் அது குறித்துப் பேசுவதற்குரிய சிந்தனையாளர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் என கதை நகர்கிறது. காலப் போக்கில் இப்பேச்சுக்கூட மண்முடிய வழக்காகி விட்டதோ தெரியவில்லை. நீண்ட மௌனம் நாவலில் தெரிகிறது. அங்கு வெளிப்படுகின்ற முக்கிய விடயம் இன்று முக்கிய விவாதப் பொருளாக பேசப்படுகின்ற ‘சோனக தேசம்’ பற்றிய பதிவாகும்.

“மஸ்கெலியாவில் இருக்கிற நம்மிட பாவாத மலயில் இரிக்கிற கால் தடத்த சிங்களாக்கள் புத்தர் காலதடம் எங்கிறாங்க, தமிழாக்கள் சிவன்ட கால் தடம் எங்கிறாங்க, நம்மிடாக்கள் மொதல் மனிசரான ஆதம் நபிர கால் தடம் எங்கிறாங்க. இதெல்லாம் இப்பிடி இருக்கக்குள்ள ஒலக மக்கள் எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டிருக்காங்க அது மொதல் மனிசன்ட கால் தடம் எண்டுதான். அப்பிடிப் பார்த்தா புத்தர் வாழ்ந்தது எத்தினையாம் நூற்றாண்டு? அவர் வாழ்ந்த நூற்றாண்டு மக்கள்ள ஒயரத்த பார்த்த அந்த காலதியில் புத்தருடையதாக இல்லையே? ரொம்ப ஒயரமான ஓராள்ள காலதிதான் அவ்வளவு பெரிசா இருக்க முடியும்....? ஆகக் கொறஞ்சது ஒரு நாப்பதியாவது இருந்திருக்கணும். ஆனா புத்தர் காலத்தில் இருந்தாக்கள் நாப்பதி ஒயராமானவர்களாக இருக்கலியே.....?”

பொன்னவெளியை வைத்து மட்டுமல்ல இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் இருக்கும் முஸ்லிம்களின் நாற்பது முழ அவுலியா, இருபது முழ அவுலியா போன்றோர்களினது வரலாற்றையும் நாம் மீள்வாசிப்புச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

முதலாவது தலைமுறை பிரயத்தனப்படுகின்ற அளவுக்கு, இரண்டாம் தலைமுறை பூர்வீகம் குறித்து அக்கறை செலுத்தவில்லையே என்ற ஆதங்கம் நாவலின் முடிவில் மனதை அரிக்கிறது. வாழ்வியலும், பொருளாதாரமும் மக்களை துண்டாடி விட்டன. ஊர், நிலம் கடந்த வாழ்க்கையில் நம்மக்கள் அடையாளத்தை தொலைத்து விட்டு அலைகிறார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. எப்போதோ நிகழ்ந்த சம்பவத்திற்கு, கிழவியென்றும் பாராமல் கொடு மனம் கொண்டு தக் குவாவை கொன் றதற் காக அவளது மக்கள் இங் கு ஆவேசப்படவில்லை. நாவல் கொண்டுள்ள அமைதி மனம் இம்மக்களின் உயர்ந்த பண்பா? இயலாமையா? என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை!

முஸ்லிம் அடையாளம் செறிவாகவுள்ள ஒரு நாவல் பிரதியாகவும் இதனைப் பார்க்கலாம். காலத்தை குறிக்க வருகின்ற சொற்கள் எல்லாம் ஸபஹாக, அஸராக, ம.:ரிபாக விரிகிறது. மத நம்பிக்கைகளிலும் ஆசாரங்களிலும் நம்பிக்கையுள்ள மக்கள் கூட்டம் வருகின்றனர். ‘ஸ்டியலு குரியன்’ போன்ற மொழிப்பாவனை முஸ்லிம்களின் சம்பிரதாயங்களோடு மிக

பொன்னன்வெளியும் அது சார்ந்த நிலப்பிரதேசங்களிலும் முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழ்வதாலோ என்னவோ அவர்களின் மொழிக்கென்று பிரத்தியேக அழகு கூடிவருகின்றது. இடைவிடாத பேச்சிலும் சரி, இலக்கியப் படைப்புக்களிலும் சரி ஒருவித ஒசைநயம் கலந்திருக்கிறது. உவமான உவமேயங்கள், உதாரணங்கள் எல்லாம் சொல்லவந்த கருத்தை விடவும் பன்மடங்கு விளக்கம் தருவனவாக உள்ளன. சாதாரண பேச்சு வழக்குக் கூட எழுத்தில் வரும்போது ஆய்வுக்குரியதாகி விடுகிறது. இது மற்றவர்கள் சொல்கின்ற மூட நம்பிக்கைகளாக இருந்தாலும் சரியே. “புதுசா வயசிக்கு வந்த புள்ள மஹரிப்ட் நேரம் வெளியில் அதுவும் கெண்ததழில் நின்டா பேய் பார்வையாகும்” என்று சொல்வதிலும், ஆக்காட்டி கத்தினால் தீங்கு விளையும் என்பதிலும், காகம் கத்தினால் வீட்டுக்கு யாரும் வரப்போகிறார்கள் என்று நம்புவதிலும் உள்ள கிராமிய விஞ்ஞானம் அவதானத்திற்குரிய அம்சங்களாகும்.

கதைசொல்லும் முறையிலும், அத்தியாயங்களின் ஆரம்பங்களிலும் பழைமெநுடி கொஞ்சம் தூக்கலாக இருந்தாலும், புதியனவற்றை கொணர பிரதியாளர் பாடுபட்டிருக்கிறார். வடிவப் பிரக்ஞா பற்றிய கவனத்தை விடவும் கதை சொல்வதிலுள்ள ஆர்வம் அவருக்கு அலாதியான தாகியிருக்கிறது. இவர் பேசியிருப்பது கதை என்பதை விடவும் இன்னும் தீர்வில்லாத அரசியல் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஒரு இனம் தான் தொலைத்த கிராமத்தை தரிசிக்க கிடைத்த வாய்ப்பாகவும், அதனை மீட்கச் சொல்லும் உயரிய ஜிஹாத் ஆகவும் இப்பிரதி வன்மம் கொள்கிறது. ‘எப்படியும் நம்மை விரட்டுவதற்கு இளையதம்பி காக்கா வருவார்’ என்ற நம்பிக்கையில் வயலான் குருவிகள் பறவைகள் அவர் உடல் மீது ஏச்சமிட்டுப் பறப்பது இதற்கான குறியீடாகிறது. இது கடமையென நினைக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைத்த இவ்வாக்குமூலம் பொன்னன்வெளி மக்கள் சார்பாக அலீஸ் எம். பாயிஸ் அவர்கள் எமக்குத் தந்த முக்கிய ஆவணமாகும்.

- எம். அப்துல் றஸாக் -

நாவல் எழுதவேண்டும் என்ற ஆசை நெடுநாளாக நெஞ்சில் தேங்கிக் கிடந்த காலகட்டத்தில்தான் கலாசார திணைக்களத்தின் “சிறுகதை, கவிதை, நாவல் போன்றவற்றிற்கான கையெழுத்துப் பிரதிப்போட்டி - 2008” ற்கான அழைப்பு பத்திரிகை மூலம் கண்களில் விழுந்தது. முடிவுத்திக்கூக்காக இருந்த ஒரு மாத கால இடைவெளியில் அவசர அவசரமாக எழுதிமுடித்த நாவல்தான் என் “வயலான் குருவி”.

ஒரு பயம் கலந்த நம்பிக்கையில் துணிந்து எழுதியிருந்தேன். போட்டியில் நிச்சயம் தெரிவாகும் என்ற ஆழமான நம்பிக்கை அடிமனதில் வேரூன்றிக் கிடந்தாலும், தெரிவாகவிட்டாலும் ஒரு நாவலை எழுதி முடித்து விட்டோமே... என்று சந்தோசப்படலாம் என மனசு அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டது.

சமகாலப் பிரச்சினை ஒன்றையே கருப்பொருளாகக் கொண்டு இந்த நாவலைப் பின்னியிருக்கிறேன். இந்தப் பிரச்சினை இதற்கு முன்னும் இருந்தது, இன்று உக்கிரமடைந்திருக்கிறது, நாளை படுவேகமாக எல்லா இடங்களுக்கும் தொற்றுவதற்கு தயாராக இருக்கிறது என்பதால்தான் இந்த கருப்பொருளை கதையாக்கியிருக்கிறேன்.

நாவல் துறைக்கு நான் புதியவன். இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற கட்டுக் கோப்புக்கள் எதையும் நான் இட்டுக் கொள்ளவில்லை. கட்டுக்கோப்புக்குள் நின்று எழுதினால் சொல்ல வந்த கருத்தை சொல்ல முடியாமல் போகலாம். அதனால் கோப்புடைத்து சில விடயங்களை சொல்ல முனைந்திருக்கலாம். எது பிழை? எது சரி? என்பதை வாசகர்களாகிய நீங்களே தீர்மானித்துச் சொல்லுங்கள்.

எனது நாவல் இந்தப் போட்டியில் தெரிவாகி அது இன்று புத்தகமாகியதையிட்டு முதலில் கடவுளுக்கும் அடுத்து கலாசார திணைக்களத்திற்கும், அதன் உத்தியோகத்தர்களுக்கும் எனது

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி
மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் அதே வேளை,
இதந்த நாவலை எழுதுவதற்கு என்னை அடிக்கடி நம்பிக்கை
வார்த்தைகளால் ஊக்குவித்த எனது மதிப்பிற்குரிய இலக்கில
நன்பர் , கவிஞர், சிறுகதை எழுத்தாளர் சொல்லன்பன் நசீறுதீன்
அவர்களுக்கும், இந்த நாவலை நான் எழுத ஆரம்பித்ததிலிருந்து
ஒவ்வொரு நாளும் எழுதி முடித்த பகுதிகளை வாசித்து வாசித்து
கருத்துச் சொல்லி அதனை செதுக்கி சீராக அமைப்பதற்கு
உதவிய எனது அன்பு மனைவி ஸாஹிபா வகுகும், இதன்
வெளியீட்டு முயற்சிக்கு மற்றுமொரு வகையில் உறுதுணையாக
இருந்த “பெருவெளி” வட்டத்தினருக்கும், குறுகிய கால
இடைவெளியில் இந்நாலுக்கு கருத்துரை தந்துதவிய
பெருவெளியின் செயற்பாட்டாளர் அப்துல் ரஸாக் அவர்களுக்கும்
எனது இதயபூலர்வமான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்
கொள்கின்றேன்.

இலக்கியத்துறையில் 13 வருடங்களுக்கு முன் காலடி எழுத்து
வைத்த எனக்கு இது இரண்டாவது வெளியீடு. எனது முதலாவது
படைப்பு “உயிர்ச் சிறகுகள்” என்ற பெயரில் அகில இலங்கை
ரீதியில் 02வதாக வெளிவந்த பெருமையைப் பெறும் ஜப்பானி
வடிவ ஷைக்கு கவிதைத் தொகுதி. இது 2001 ல் வெளிவந்தது.
அதன் பின்பு பல கவிதைகளையும், சிறுகதைகளையும்
எழுதியிருந்தாலும் எவையும் நாலுருப்பெறவில்லை.
இடைக்காலத்தில் “கீறல்” என்ற காலாண்டு இலக்கிய
சஞ்சிகையை ஆசிரியராக இருந்து 03 வருடங்களாக கொணர்ந்து
வேலைப் பழக்கள் காரணமாக அது கைவிடப் பட்டதும்
குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதியாக உங்கள் கரங்களில் என் வயலான் குருவியை
சமர்ப்பித்து இந்த இடத்துடன் படைப்பாளனாய் நான் மரித்துப்
போகிறேன். இனி என் வயலான் குருவியுடன் சேர்ந்து பறந்து
பாருங்கள், என் வானம் வானம் எப்படியிருக்கிறது என்று,
உங்கள் கருத்துக்களுக்காக எத்தனை வருடங்களானாலும் நான்
காத்திருப்பேன்.

01

மெல்லிய தென்றலின் பாடலுக்கு தலையசைக்கும் முருங்கை மர இலைகளினுடாக பெளர்ன்மை நிலவு ஜோலித்துக் கொண்டிருந்தது. வெண் மேகங்கள் புகையாய் கலைந்து கூட்டம் கூட்டமாய் நிலவைக் கடந்து செல்லும் எழில் காண மனம் பூர்த்துப் போகும்.

ஆனால் குடிசை முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த சாக்குக் கட்டிலில் மல்லாந்து வான்த்தை பார்த்துக் கிடந்த இளயதம்பி காக்காவுக்கு நிலவு பற்றியெரிந்து வானமொங்கும் புகை பரவிக் கொண்டிருப்பதாய்த்தான் தோன்றியது.

குடிசைக்கு அருகில் நின்ற பனை மரத்தில் சில்லூறொன்று ஒலமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் நரிகள் கூட்டத்தின் கூக்குரல், கோணப் புளிய மரத்தில் ஆந்தை ஓன்றின் பரிதாப அலறல், கிழங்கு இறங்கிய மயறு மரங்களை உறுமிக் கொண்டே

ஒளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி
கிளறும் பன்றிகளின் சத்தம் இவை எதுவுமே அவர் காதுகளை
அடையவில்லை.

எங்கோ ஒரு தூரத்துப் பாலை வெளியில் - கொதிக்கும்
வெயிலில் மல்லாக்க படுக்க வைத்து நெஞ்சில் பாறங்கல்லை
ஏற்றி வைத்து யாரோ தன்மை துன்புறுத்துவதாய் உணர்ந்து
கிடக்கும் இளையதம்பிக் காக்காவின் அந்த மனவேதனைக்குரிய
அந்த யாரோ யாரென்பதுதான் யாருக்கும் தெரிவில்லை,
அவரைத்தவிர.

புகையாய் கலைந்து சென்ற அந்த வெண் மேகக்
சூட்டங்களுக்குள் அவரது நினைவுகளும் கலைந்து சென்றது,
ஜம்பது வருடங்கள் பின்நோக்கி .

பூக்களைப் பிரசவிக்கும் அதிகாலையோன்றில் வயலில் குருவி
விரட்ட ஆள்வேண்டும் என்று, சென்ற கிழமை அவக்கரலெவ்வை
போடியார் ஊருக்குள் சொல்லிவிட்டிருந்ததற்கிணங்க தனது
தந்தையால் அழைத்துவரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் இளையவன்.

“பனி உழுகுது தலய போத்திக்க” என்று வாப்பா கொடுத்த
சால்வையால் தலையை போத்திக் கொண்டு, குளிர் காற்றில்
நெஞ்சு நடுங்க வாப்பாவை ஒருகையால் பிடித்து மிதி வண்டியின்
பின் கரியரில் அமர்ந்திருந்தான் இளையவன்.

நேற்று இரவு உம்மாவும் வாப்பாவும் பேசிக் கொண்டது
இளையவனின் காதில் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“புள்ள ஒரு விசயம். அவக்கலவ போடியார்ர வயலுக்கு
குருவிக்கு ஒரு பொடியன் வேணுமாம் என்டு உதுமாலெவ்வை
வந்து சொன்னான். ஆரும் இருந்தா பாக்கட்டாம்”

அரிசியை கழுவிக் கொண்டிருந்த இளையவளின் உம்மா முக்குலுத்து சற்று யோசித்துவிட்டு கணவனை கூர்ந்து பார்த்து, “ஏன் நம்மிட இளையவன் அனுப்பினா என்ன?”

“அடியே அவன் படிக்கிற புள்ளி. அதோட வகுப்புல மொதலாம் புள்ளியாம் என்டு அண்டைக்கு இபுறாயிம் மாஸ்டரும் வந்து சென்னாரு. அவன் வேணாம் அவன் படிக்கட்டும் வேறாரயும் பாப்பம்”

“அவன்படிச்சி என்ன மாஸ்டறு வேலயா பாக்கப் போறான்...? குருவிக்கு நின்டாலாவது சாப்பாட்டு பாட்டுக்கு கொஞ்சம் நெல்லாவது வரும். ஊருல அடிக்கிற பஞ்சத்துக்குள்ளாயும், ஒங்கட ஒழுப்புக்குள்ளாயும் குடும்ப பற்ற கஸ்டத்திற்குள்ள எளையவன் எப்படி படிப்பிக்கிற அவன் பேசாம் நாளைக்கு சுபஹோட கொண்டு அங்க உட்டுட்டு வாங்க”

மனைவியின் பேச்சில் இருந்த நியாயம் அச்சிமுஹம்மதை எதுவும் பேச அனுமதிக்கவில்லை. முலையில் போத்தல் விளக்கு வெளிச்சத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த இளையவளின் கையில் இருந்த புத்தகத்தின் மூலை விளக்கில் பட்டு மெல்ல மெல்ல ஏரிய ஆரம்பித்தது.

அதிகாலைக் குயில்கள் பிப்பிலியம் பழக்கொடிகள் நின்ற மரங்களில் கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது. இருள் இன்னும் கலையவில்லை. அச்சிமுஹம்மதின் சைக்கிள் செயினின் சத்தம் வீதியெங்கும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

நீண்ட மௌனத்தை உடைத்து குளிருக்கு கிட்டிய பற்களைத் திறந்து அச்சிமுஹம்மது கேட்டார்,

“இளையவன்.....”

“ம....மஹ்....” குளிரில் இளையவனுக்கு பற்கள் தாளம் பொட்டது.

“என்ன கூதலா இருக்கா.....”

“ம..”

“கொஞ்ச நேரத்தில் விடிஞ்சிடும்”

“ம....”

“கவலப்படாத....அவக்கலவ போடியாரு மிச்சம் நல்ல மனிசன். அவர்ர புள்ள மாரி பாத்துக்குவாரு. அங்கு செல்ற மாரி கேட்டு நடந்துக்கணும் நான் கெழுமைக்குகொருக்கா பாக்க வருவன்”

“ம”

எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு எழுத்தில் பதில் சொன்ன இளையவனின் மனவோட்டத்தை அச்சிமுறைம்மது கணக்குப் பண்ணிக் கொண்டாலும் மனைவியின் பேச்சை மறுத்து அவரால் எதுவும் சொல்ல முடியாமல் போன அவரது பலகீனத்தை என்னி நெஞ்சு வெடித்துக் கொண்டார்.

“எல்லாம் தல நசிபு” என்று முனுமுனுத்தவரின் குரலுக்கு மறுபடியும்

“ம...” என்றான் இளையவன்

ஹரிலிருந்து பதினெந்து மைல் தொலைவில் உள்ள பொன்னன் வெளி சேணையில்தான் அவக்கர்லெவ்வை போடியார் குடும்பத்தோடு வசித்து வந்தார். 30 வருசத்துக்கு முன்னர் மனைவியோடு சேணைக்கு வந்தவர் 60 வயதாகியும் இன்னும் தான் வெட்டி பண்படுத்தி பயிர் செய்த பூமியில்தான் தனது உயிர்போக வேண்டும் என்ற கொள்கையில் வாழ்ந்து வருபவர்.

போடியாருக்கு 04 பிள்ளைகள் முத்தது மூன்றும் ஆண் மக்கள் கடைகுட்டி பெண் பிள்ளை. எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் படிப்பு அந்த வயல்காட்டில் போடியார் சொல்லிக் கொடுக்கும் போதனைகள்தான். அந்த சேணைக்காட்டில் தன்னந்தனியே தனது குடும்பத்துடன் இத்தனை வருடமாய் வாழ்க்கை எப்படித்தான் ஒட்டினாரோ போடியார் என்று பலர் ஆச்சர்யப்படுவதுண்டு. பிள்ளைகளுக்கோ, தனக்கோ, மனைவிக்கோ ஏதும் நோய் நொடி என்றாலும் எல்லாவற்றுக்கும் அங்கேதான் அவர் கற்ற கைமருந்து வைத்தியங்களை பயன்படுத்துவார் மொத்தத்தில் ஒரு தெரியசாலியான படிக்காத மேதை அவக்கர்லெவ்வைப் போடியார்.

அடிவானம் மெல்ல மெல்ல வெழுத்துக் கொண்டு இருந்தது. சுபஹ் தொழுது கொள்ளு மனைவி கொடுத்த நன்னாரித் தேனீரை உள்ளங்கையில் கொட்டிய வெல்லத்தில் நாக்கால் நக்கி குடித்துவிட்டு அந்த சுவையோடு கடப்பாறை கொண்டு பூமியை பிளந்து கொண்டிருந்தார் அவக்கர்லெவ்வை போடியார். அருகிலே புதிய இன மாங்கன்டு ஒன்று இருந்தது. தூரத்திலே ஏதோ சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தவர், தன்னை நோக்கியே யாரோ மிதிவண்டியில் வருவது தெரிந்து கடப்பாறையை கையில் எடுத்தவாறு எழுந்து நின்று கண்ணை கூர்மையாக்கி அவதானித்தார்.

“அட நம்மட அச்சியம்மது”

“வாடப்பா வா.... வா. புலு புலுத்து விடியக்குள்ள
என்னடப்பா இங்கால,
அதாரு பின்னுக்கு மகனா.....?”

அருகே வந்து சேர்ந்த அச்சி முகம்மதை அடையாளம் கண்டு
கொண்ட போடியாரின் முன்னால் மிதி வண்டியை நிறுத்தி
விட்டு இளையவனையும் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நடந்து
வந்தார் அச்சி முஹம்மது.

“வா அச்சியம்மது..... இருந்து பேசுவம்” என்று அழைத்துக்
கொண்டே கையில் இருந்த கடற்பாறையை கொண்டு வாசல்
விராந்தைத் தூணில் சாத்திவிட்டு கைகளில் ஒட்டியிருந்த
மண்ணை தட்டியவாறு,

“மகள் தக்குவா.... உம்மாட்ட ரெண்டு தேத்தண்ணி
கொண்டார செல்லு”

களி மண்ணால் பூசி மினுக்கியிருந்த விராந்தை திண்ணையில்
போடப்பட்டிருந்த பனையோலைப் பாயில் எதிரெதிராக
இருவரும் அமர்ந்து கொண்டனர் அருகே இளையவன்.

“பொறுகு.... எப்படி சொகமாய் இருக்கிறயா...
புள்ள குட்டிகள் எல்லாம் செகமா கெடக்கா...
என்ன திடீரெண்டு காலங்காலத்தால் பொறப்பட்டு வந்த....?
என்னயும் உதவி கிதவி வேணுமா அச்சியம்மது?”

எப்பவும் போல் போடியாரின் அன்பான விசாரிப்பில்
நெழிந்து போனார் அச்சி முஹம்மது.

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

“அப்படியெல்லாம் ஒண்டுமில்ல போடியார்.....

ஒங்கட வயலுக்கு குருவிக்கு ஆள் வேணுமென்டு உதுமாலெவ்வை நேத்து சென்னார். நம்மட பொடியனும் கும்மாதானே பள்ளி கொடத்தில் காலத்த வீணாடிக்கிறானென்டு மனிசி நம்மட இளையவன குருவிக்கு விட புறியப் பற்றா.....அதான் ஒடனேயே பொறப்பட்டு வந்தன....” என்ற இழுத்தார் அச்சி முஹம்மது.

இளையவனை ஒரு தரம் ஏற இறங்கப் பார்த்த போடியார்,

“ஏன்.... அச்சியம்மது ஓனக்கென்ன தலகில் பழுதா....படிக்கிற புள்ளிய குருவிக்கு விர்றன்டு செல்றாய்....? என்ட புள்ளியலுக்குதான் பள்ளிக்கொடம் பக்கத்துல

இல்லாததால் அதுகளுக்கு படிப்பு வாசனையே தெரியில், ஆனா படிக்கறதுக்கு பள்ளிக் கொடம் அருகில் இருக்கக்குள்ள ஏன் அவன்ட படிப்ப கெடுக்கப் போற....?”

சற்று கோபமாகவே கேட்டுவிட்டார் போடியார். இதை சற்றும் எதிர்பாராத அச்சிமுஹம்மது ஒரு கணம் திக்கு முக்காடிப் போனார். பின்னர் சுதாகரித்துக் கொண்டு,

“அப்பிடி இல்ல போடியார்.... பள்ளிக் கொடம் பக்கத்துல இருந்தா மட்டும் போதுமா....” என்று ஆரம்பித்தவர் தன்பக்க நியாயங்களை கூறி கடைசியில்

“படிச்சிசென்ன மாஸ்டர் வேலயா பார்க்கப் போறான்...?” என்று இரவு மனைவி சொன்ன வசனத்தில் நிறுத்தினார்.

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

போடியார் எவ்வளவு சொல்லியும் இறுதியில் அச்சிமுகம்மதுவின் பக்க நியாயமே வென்றது.

பத்து வயது சிறுவன் இளயவன்ன போடியார் கையில் ஒப்படைத்து போடியார் முற்பண்மாய் கையில் திணித்த நோட்டுக்கஞ்சன் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டார். ஒரு பாரத்தை இறக்கிவிட்டு தனியேதான் வீடு நோக்கி புறப்பட்டார். ஆனால் நெஞ்சு நிறைய வேறு ஒரு பாரம் ஏறிக் கொண்டது.

02

மாலை ஜந்து மணி இருக்கும். வானம் கொச்சிப் பழச் சிவப்பாய் மாறிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அந்திக்கு அழகு சேர்ப்பதாய் கடல் காக்கை கூட்டம் ஒன்று அடிவானத்தில் அணி வகுத்து சென்று கொண்டிருந்தது. பறவைகள் எல்லாம் தங்களது இரை தேடலை முடித்துக் கொண்டு இருப்பிடங்களை நோக்கி திரும்பிக் கொண்டிருந்தன.

இவை எதையுமே ரசிக்கும் பக்குவம் தக்குவாவிற்கு இல்லையென்றாலும் 15 வயதில் அவள் வயதுக்கு வந்து இன்றோடு ஒரு மாதம் ஆகிறது. பூவலில் தண்ணீர் அள்ளி குடத்திற்குள் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தாள் வாயில் ஏதோ பாட்டை முனு முனுத்தபடி. பருவத்துப் பயிர்கள் இப்பொழுதான் அவளில் முளைவிட ஆரம்பித்து இருந்தன.

“தக்குவா..... தக்குவா.....”

தூரத்தில் தக்குவாவின் தாய் சீனத் அழைத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

“தன்னியள்ள வந்து எவ்வளவு நேரம் மஹரிபடுது கெதிய அள்ளிக் கொண்டு ஊட்டுக்கு போய் வெளக்குகளுக்கு எண்ணேய ஊத்தி வை வாறன். கன்னேரத்துக்கு நிக்காத புதுசா வயசிக்கு வந்த புள்ள மஹரிபட்ட நேரம் வெளியில் அதுவும் கெளாத்தழியில் நின்டா பேய்பார்வையாகும்”.

என்று நடந்து கொண்டே பிரசங்கம் செய்துவிட்டு ஆட்டுக் காலையை அடைத்து கோழிகளை கூட்டில் ஏற்றிவிட்டு வரப் போனாள் சீனத்.

க்குவா அவக்கர் லெவ் வை போடியாரின் 04 பிள்ளைகளுக்கும் கடைசியாய் பிறந்தவள். முத்தது முன்றும் ஆண் மக்கள் எல்லோரும் திருமணம் முடித்து கிராமத்துக்குச் சென்று விட்டார்கள் கடைசி மகள் தக்குவாவேர்டு மனைவி சீனத்தோடும்தான் இப்போ அவர் காலம் கடந்துகிறார்.

தக்குவாவோடு கொள்ளைப் பிரியம் போடியாருக்கு. ஆற்றில் குளித்து விட்டு காட்டுப் பூக்களை கூந்தலில் சூடி தாயுடன் அவள் வரும் போது ஒரு வன தேவதையே நடந்து வருவதாய்த்தான் போடியாருக்கு தோன்றும். அத்தனை அழகு தக்குவா. தக்குவாவுக்கு அவளின் அழகிற்கு ஏற்றாப்போல ஒரு அழகான மாப்பிள்ளையைத்தான் தேடிப்பிடித்து கல்யாணம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்று போடியார் கூறும் போதெல்லாம் வெட்கப்பட்டு வீட்டுக்குள் ஓடி விடுவாள் தக்குவா.

பள்ளிக்கூடம் செல்லாதவள்தான் ஆனால் போடியாரைப் போல் கூர்மையான அறிவுள்ளவள். பொட்டல் காடுகளும்,

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி பச்சை வயல்களுமே அவளின் பள்ளிக் கூடமாய் அமைந்தன. போடியாரின் முதிர்ந்த அனுபவங்களே பண்படுத்தும் போதனைகளாக அமைந்தது.

வீட்டுக்கு வந்த தக்குவா விளக்குகளின் ஏறியும் நிலையையும், என்னென்றியின் அளவையும் சரிபார்த்து ஒவ்வொன்றாய் ஒளிரவிட்டாள். மத்தியானம் வயல் வேலைக்குச் சென்ற வாப்பாவும், வாப்பாவின் வயலுக்கு குருவிக்கு வந்த புதுப் பொடியனும் வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்ததை பார்த்தவள் வாசலுக்கு சென்று,

“வாப்பா என்ன இண்டக்கி கெதியா வந்துட்டங்க....?”

“ஒண்டுமில்ல மகள் எளயவன் இப்பதானே வேல பழகிறான் ராவக்கி பண்டிக் காவலுக்கும் இவன பழக்கனும்”

“அதான் நேரத்தோட வந்தன், சோத்த கட்டி எடுத்துக்கிட்டு திரும்பி போகணும், உம்மாக்கிட்ட செல்லி ரெண்டு பேருக்கு சோத்த கட்டச் செல்லு மகள்”

“சரி வாப்பா”

இளயவனைப் பார்த்து சிறு புன்னகை உதிர்த்துக் கொண்டே குசினியை நோக்கி விரைந்தாள் தக்குவா.

வைக்கோலால் வேய்ந்த கூரை வீடு என்றாலும் அதனை அழுக படுத்தி சற்று பெரியதாகவே அமைத்திருந்தார் போடியார்.

“எளயவன் வா, கைகால் அலம்பிக் கொண்டு வருவம்”

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

என்று வாளியை எடுத்துக் கொண்டு பூவலை நோக்கி நடந்தார் போடியார். பின் தொடர்ந்தான் இளையவன்.

“தம்பி... புதுச்சுக்க எல்லா வேலயும் கஸ்டமாத்தான் இருக்கும்... பழகப்பழக எல்லாம் லேசாகிடும்... சரியா”

“ம்...”

“ராவக்கி பண்டி வரும், ஆன வரும் இதயெல்லாம் எப்படி வெரசற எண்டும் சொல்லித் தாறன். எல்லாத்தையும் கவனமாக பழகிக்கணும். இதுகளுக்கெல்லாம் நாம பயப்படத் தேவல்ல. அதுகள்தான் நம்மளப் பாத்து பயப்பிடனும்”

“செரி...”

நடக்கையிலும் இருக்கையிலும் சாப்பிடும் போதும் என்று போடியார் அவனுக்கு அறிவுரைகளை வழங்கிக் கொண்டே இருந்தார். எதனையும் கனவமாகவும் ஆர்வத்துடனும் பார்த்தும் கேட்டும் பழகிய இளையவன் அவைகளை இலகுவாகவே பிடித்துக் கொண்டான்.

இளையவனின் அறிவுத்திறனையும் ஞாபக சக்தியையும் பலமுறை வகுப்பறையில் ஆசிரியர்கள் மெச்சிய துண்டு.

பூவலில் தண்ணீர் இறைத்து, இருவரும் கை கால் அலம்பிக் கொண்டிருக்கும் போதான் அந்த சத்தம் கேட்டது.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய போடியார்.... மீண்டும் அந்த சத்தத்தை காது கொடுத்து கேட்டுவிட்டு கையிலிருந்த வாளியை போட்டுவிட்டு வீடு நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தார்.....

03

பண்பாயின் தடயங்கள் முதுகில் பதிய விட்டத்தை பார்த்து மல்லாந்து படுத்துக் கிடந்த இளையவனின் தந்தை அச்சிமுகம்மதை மனைவியின் குரல் தட்டியெழுப்பியது.

“என்ன மகன கொண்டு குருவி வெரச உட்டது கடும் கவலயாக்கும்...?”

கேள்வி நக்கலாய் இருந்ததை புரிந்து கொண்டவர், எழுந்து உட்காந்து கொண்டு

“அதெல்லாம் ஒண்டுமில்ல, இண்டக்கி கரக்கடயில் நடந்தத சும்மா யோசிச்சன்”

“கரக்கடயில் என்ன நடந்த?”

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

“இன்டக்கி நல்ல மீண் பட்டிச்சி, ஆயிரம் தோறா இரிக்கும், நல்ல வெலைக்கு தண்டயல் வித்தாரு, கொள்ள லாபம்”

“அப்ப வல இழுத்த ஒங்களுக்கெல்லாம் கனக்க காசி கெடச்சிருக்குமே...”

“ஓழுப்பானுக்கு கஞ்சியாம், இருப்பாறுக்கு சோறாம், எண்டமாரி அந்த வேகா வெயில்ல நின்டு செத்துச் சருகாகி தண்ணியும் இல்லாம நாவரண்டு வல இழுக்கிற எங்களுக்கு பத்து ரூபா... பூசிமினுக்கி, வெளிநாட்டு செண்டும் அடிச்சிகிட்டு வல இழுப்பவனுக்கு வாயில வந்து தூசணத்தையெல்லாம் சொல் லி அவண் ட பரம் பர தொடங் கி அவண் ட உம்மாவரைக்கும் இழுத்து ஏசி வலயை இழுத்து கரையேத்த செல்ற தண்டயனுக்கு பத்தாயிரம்....”

“இதுக்கெல்லாம் ஆண்டவன்தான் கூவி கொடுக்கனும்” என்று பெருமுச்ச விட்டவர் தொடர்ந்தார்.

“நான் செல்ல வந்த வேற வெசயம் அத உட்டுப்புட்டு எங்கயோ பெய்த்தன்....”

கேள்விக் குறியும் கணவனை பார்த்தாள் அச்சியம்மதின் மனைவி.

“இன்டக்கி மீன் வாங்கிறதுக்கு அயலூரு சனமெல்லாம் வந்திச்சி... கலுமுனயில கலியாணம் முடிச்சிரிக்கிற நம்மட பக்கத்து ஊட்டு வெள்ளயண்ட முத்த மகன் மொட்ட சைக்கல்ல வந்து மீன் வாங்கிகிட்டு போனான். லோங்கிசும் சட்டையும் பூட்டிசும் போட்டு வெயிலுக்கு பழபழக்கிற கறுப்புக் கண்ணாடியும் போட்டு வந்து ஆயிரம் ரூபாய் தாள எடுத்துக் கொடுத்து அவன் மீன் வாங்கின. இசுடைல பாக்கனும்... அவனயே எல்லாரும் புதினம் பார்த்தாங்க...”

“இதுக்கு அவண்ட வாப்பா வெள்ளையன், என்னமாரி கரக்கடத் தொழில் செய்யறவன். கரக்கரடயில் வெயிலெண்டும் மழையெண்டும் பாக்காம் ராப்பகலா கஸ்டப்பட்டு, தண்டயல்மாரும் மொதலாளி மாரும் சுருட்டுறதுபோக அவனுகள் பிச்சயா கொடுக்கற அஞ்சு பத்துல மிச்சம் பிடிச்சு அவண்ட மகன அவன் படிப்பிச்சி மாஸ்ட்ராக்கி இண்டைக்கு அயலூருல நல்ல சீதனமும் வாங்கிட்டு கலியாணமும் முடிச்சிக் குடுத்திருக்கான்”.

“ஆனா நான்

சொல்லிவிட்டு குனிந்து பூமியை பார்த்தவர் தன் கால்கள் இரண்டையும் இரண்டு கைகளிலும் பிடித்துக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

கணவனின் அழுகை ஒரு கணம் திக்கு முக்காட வைத்தாலும் சுதாகரித்துக் கொண்ட முக்குலுத்து,

“செரி செரி... கொள்றாதீங்க. அதுக்கென்ன செய்யற எல்லாம் நம் மிட தலவிதி அதோட வெள்ளைனுக்கு உள்ளதுமொரு புள்ள அவன். நமக்கு அப்படியா..... நமக்கு சாப்பாடென்றாலும் ஒரு நாளைக்கு ரெண்டு கொத்து அரிசாக்கணும். நாம் ஒழக்கிறது இதுகளுக்கு சாப்பாட்டுக்கே காணா.. அதுக்குள்ள எங்க இதுகள் படிப்பிக் கிறதும் மாஸ்ட்ராக்கிறதும்...?”

“கும்மா அதயும் இதயும் நெனச்சி கவல படாம இன்னா எலக்கஞ்சி இரிக்கி சூடார்றத்துக்கு எடயில எடுத்துக் குடிங்க”

என்றுவிட்டு அடுப்பங்கரையை நோக்கி விரைந்தாள் இளைவனின் தாய் முக்குலுத்து.

கிடுகுச் செத்தைக்குள் சுவர் கோழி ஒன்று சத்தமிட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தது. இளைவனை எண்ணி, மனம் வெந்து கொண்டிருந்தார் அச்சி முகம்மது. படிக்க வேண்டிய வயதில் அவனைப் படிப்பிக்க வசதியற்ற தனது ஏழ்மையை நொந்து கண்ணீர் வடித்தார். காட்டிலும் மேட்டிலும் அல்லும் பகலும் கஸ்டப்படும் மகனின் உழைப்பில் நான் வாழ்வதா.

“அவன் உழைத்து என் பிள்ளைகளை காப்பாற்றுவதா....? அனும் நான் பெற்ற பிள்ளைதானே. இந்த குடும்பத்தின் பசிக்கு அவன் உணவெரிப்பதா... எத்தனை அவமானம்....”

நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு வெடித்தது அவருக்கு

மனைவியை நொந்து கொள் எவும் மனசு இடம் கொடுக்கவில்லை அவருக்கு. அவள் என்ன செய்வாள் பாவும்... 10 பிள்ளைகளையும் கவனிப்பதிலேயே அவளின் பாடு போய்விடுகிறது.

“யா அல்லாவுங்கள்.....”

நீண்ட பெருமுச்சில் அருகே இருந்து குப்பி விளக்கின் தீபம் ஒரு தரம் அரை உயிராகி மீண்டும் நிலைக்கு வந்தது.

04

போடியார் திடுக்கிட்டு ஒடுவதைக் கண்ட இளையவனும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து ஓடலானான். ஒடிப்போய் நேராக வீட்டிற்குள் நுழைந்த போடியாரைக் காண்மல் குடிசை விராந்தையில் பயந்து போய் நின்றான் இளையவன். எதேர்ச்சையாக வெளியில் வந்த போடியாரின் மனைவி,

“என்ன தம்பி என்ன பேயறஞ்ச மாரி நிக்காய்...?”

நடந்ததை விவரித்தான் இளையவன். வாய்விட்டுச் சிரித்த போடியாரின் மனைவி,

“அது பக்கத்துக்கு காட்டுக்குள்ள மான் கூவின சத்தம் தம்பி. மான் கூவினா போடியார் ஊட்டுக்கள்ள இருக்கமாட்டார். கட்டுத் தொவக்க எடுத்துக்கிட்டு ஒரே ஒட்டமா ஒடிடுவாரு. மான் ஏற்சுசியெண்டா கடும் விருப்பம் அவருக்கு”

ஒளீஸ் எம் பாயில் _____ வயலான் குருவி

சொல்லிக் கொண்டே வாசலுக்கு சென்று குடிசை விராந்தையின் கணுவில் இருந்து குடிசைக்கு சற்று தொலைவில் நின்றிருந்த முதிரை மரம் வரை கட்டியிருந்த கயிற்றுக் கொடியில் பகல் ஆற்றுக்கு குளிக்கச் சென்று ஆற்றங்கரைக் கல்லில் அடித்துத் துவைத்து காய்ப் போட்ட உடைகளை ஓவ்வொன்றாக எடுக்க ஆரம்பித்தார்.

பகல் விழுந்த நெருப்பு வெயியில் பேக்கரியாக வாட்டிய உயர்ந்த பாண் போல் மொறுமொறு வென்று காய்ந்து கிடந்தது ஆடைகள்.

இளையவனுக்க அப்போதுதான் முச்ச வந்தது.

“இரு தம்பி போடியார் வெரட்டும்”

“தக்குவா..... தக்குவா..... தம்பிக்கு தண்ணி கொண்டாந்து குடு

வாப்பா ஒடின ஒட்டத்த கண்டு தம்பி நல்லா பயந்து பெயித்து”

சொல்லிக் கொண்டே உடுப்புகளூடன் மீண்டும் உள்ளே நுழைந்தார் போடியாரின் மனைவி. விராந்தைச் சுவரில் சாய்ந்து உட்காரந்தான் இளைவன்.

தண்ணீர் குவளையுடன் வந்தாள் தக்குவா.

“என்ன எளையவன், பயந்தாமே....”

அண்ணார்ந்து பார்த்த இளைவன் சிரிப்பதா இல்லையா என்று

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி குழம்பியவனாக அசடு வழிந்தான். அதை மனதுக்குள் ரசித்தவாறு.

“இதுக்கெல்லாம் பயந்தா எப்படி...? இந்த காட்டுக்குள்ள பயங்கரமான முறுகங்கள் எல்லாம் கெடக்கு அதெயல்லாம் எதுக்கறதுக்கு பழகனும்”.

அப்பாவியாய் தலை அசைத்தான் இளையவன். இளையவனின் அப்பாவித்தனம் ஏனோ தெரியவில்லை தக்குவாவை ரசிக்கத் தூண்டியது.

சற்று நேரத்தில் போர்க்களத்தில் காயம் பட்ட வீரனை தோளில் போட்டுவரும் சக வீரனாக கம்பீர நடையுடன் ஒரு கையில் துப்பாகியம் மறு தோளில் இரத்தம் ஒழுகும் மானும் கிடக்க புன்னகையுடன் வந்தார் போடியார். துப்பாக்கிச் சூடு பட்டு அரை உயிருடன் மான் தூடிக்கும் போது தக்பீர் சொல்லி மனை அறுத்து அதை உண்பதற்கு ஹலாலாக ஆக்கி இருந்தார் போடியார்.

பத்துப் பதினெந்து நிமிடத்திற்குள் மானை இறைச்சி வேறாய் ஈரல் வேறாய் மூளைவேறாய் தோல் வேறாய் பிரித்தெடுத்தார். இந்த பகுப்பை இளையவனும் கூடவே இருந்து கற்றுக் கொண்டான்.

சமைப்பதற்கு போக மிகுதி அடுப்பில் காய வைக்கப்பட்டது சேமிப்புக்காக.

வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு மனைவி தயார் செய்து கொடுத்த இரவு உணவையும் எடுத்துக் கொண்டு வயல்வெளி நோக்கி நடக்கலானார் போடியார். சிங்கத்தை பின் தொடரும் குட்டியாய் முன்னேறினான் இளையவன்.

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

அன்று இரவு வயற்காவல் பற்றிய தெளிவான விரிவுரை இளையவனுக்கு நடந்தேறியது. வயல் நிலம் பயிர்கள் பற்றிய அறிவும் அதன் பாதுகாப்பு முறைகள், பயிரினங்களை நாசம் செய்யும் விலங்குகள் அவற்றை தடுக்கும் முறை என சகல விடயங்களையும் கற்றுக் கொடுத்து, இதற்கு மேலாய் தைரியத்தையும் கற்றுக் கொடுத்தார் போடியார். எல்லாவற்றையும் ஆர்வத்துடன் கற்றுக் கொண்டான் இளயவன். இளயவனின் ஆர்வம் போடியாரை ஆச்சர்யம் கொள்ள வைத்தது.

காலம் ஒரு மான் குட்டியாய் துள்ளி ஓடியது. இதமான காலைத் தென்றல் இடைவிடாமல் வீசிக் கொண்டிருந்தது. நெற்கதிர்கள் வெளி வர ஆரம்பித்த வயல்களில் தென்றல் புகுந்து கீகிழுப்பு மூட்ட. வேளாண்மையெல்லாம் கலகலத்துச் சிரிக்கும் ஒலியை ரசித்தவாறு, வயல் நடுவே வரம்பை அடுத்தாற்போல உயரமாய் அமைந்திருந்த பறணில் இயற்கையை ரசித்து, சுத்தமான காற்றை கவாசித்து கடந்து சென்ற இந்த 07 வருடங்களையும் அசை போட்டுக் கிடந்தான் இளயவன்.

குருவி விரட்ட என்று வந்து இன்று போடியாரின் வேளாண்மையை செய்கை பண்ணக் கூடிய அளவுக்கு அனுபவமும் அறிவும் பெற்றிருந்தான் இளயவன். இளயவனின் திறமையம் அறிவுக் கூர்மையம் பிடித்துப் போகவே போடியாரின் அனைத்து பொறுப்புக்களையும் மெல்ல மெல்ல இளயவனிடம் ஒப்படைக்கலாம் என்ற சிந்தனையில் போடியார் இருந்தார். பல நேரம் சில விடயங்களுக்கு இளயவனின் ஆலோசனைகளைக் கூட கேட்டு அதன்படி செயற் படும் சந்தர் ப்பங்களும் அமைந்ததுண்டு.

கல்வியை இடையில் தொடரமுடியாமல் போன கவலையும், தாய் தந்தை, சகோதரங்களைப் பிரிந்து இப்படி தூரத்தில் இருக்கும் கவலையும் இளையவனை ஆட்

ஒளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி கொண்டிருந்தாலும் இந்த நாட்களின் போடியார் மட்டுமென்றி, போடியாரின் மனைவி, மகள் தக்குவா எல்லோரும் தன்னில் எதிர்பாராத அன்பைப் பொழிந்தது. இளயவனை ஏனைய கவலைகளிலிருந்து மறக்கடிக்கச் செய்திருந்தது.

“என்னுடைய வாப்பாவின் வாப்பா எனக்கச் சொன்னார் அவரின் முத்த வாப்பா வெட்டிய சேனைதானாம் இது. அதைத்தான் நாங்கள் பரம்பரை பரம்பறையாக இங்கு சேனைப் பயிர்களை செய்து உயிர்பித்தும் பாதுகாத்தும் வருகிறோம்” என்று போடியார் சொன்ன போதுதான் இளயவனுக்கும் இந்த மண்ணின் பெருமையும், அருமையும் புரிந்தது. இது போடியாரின் “பூர்வீக பூமி” என்று அடிக்கடி தனக்குள் எண்ணிக் கொள்வான்.

“இளயவன்.....”

தூரத்துக் காற்று அந்தக் குரலை இளயவனின் காதுகளில் அறைந்து சென்றது. திடுக்கிட்டு திரும்பினான் அங்கே வயல் வரப்பில் தக்குவா சாப்பாட்டுப் பொதியுடன் நின்றிருந்தாள்.

“கொண்டாங்க தக்குவா ராத்தா...”

எதிர்க்குரல் கொடுத்தான் இளயவன்.

பச்சைப் புற்களை மிதித்து வயல் வரப்பு வழியே பறனுக்கு வந்து சேர்ந்தாள் தக்குவா. காலை வெயிலில் பசும்பொன்னாக இலங்கினாள் தக்குவா மஞ்சள் நிற ‘பாக்கிளின்’ சீலையில் தைத்த ஆடை அவளை ஒரு பூவாகவே காட்டியது. புன்னகைத்தவாறு பறனில் ஏற முயற்சித்தவருக்கு கை கொடுத்து உதவினான் இளயவன்.

“அப்பாடா...” பெரு முச்செறித்து உட்கார்ந்தாள் தக்குவா.

“என்ன ராத்தா நீங்க வந்த வாப்பா எங்க?”

“ஓனக்கு எத்தினதரம் செல்ற நான் மொதல்ல ராத்தாண்டு

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி கூப்பிர்றத நிப்பாட்டு தக்குவா எண்டே கூப்பிடு. பேரு வச்சது கூப்பிடத்தானே...”

“ ஒரு மரியாதைக்கு.....”

“ ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் வேனா, தக்கு எண்டு கூப்பிட்டா போதும்” சிரித்துக் கொண்டே தலையசைத்தான்

“ வாப்பா ஊருக்கு போய் இரிக்கா, உம்மாக்கும் கடும் வேல, அதன் சோத்து முடிச்சோட நான் வந்த. சரி சாப்பிடுங்க எல்லாம் குடா இரிக்கி” சாப்பாட்டு பொதியை அவிழ்த்து காலையில் தயார்செய்த குடான பாலப்பத்தை உண்ண ஆரம்பித்தான் இட பவன்.

இமைகொட்டாமல் அவன் சாப்பிடும் அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் தக்குவா. பருவம் அவளின் பூத்துக் குலுங்கி காய்த்துக் கனிந்தது கிடந்தது.

வயலில் வேலை செய்து விட்டு உடம்பை கழுவிட்டு வெறும் மேனியாக இருந்தான் இளைவன். பதினேழு வயது வாலிபனாக இருந்தாலும் அவன் உடம்பு வயலில் வேலை செய்து செய்து வலிமை பெற்று முறுக்கேறி இருந்தது.

கறுப்பாக இருந்தாலும் இளைவன் நல்ல முகவாக்கு, யாரையும் கவர்ந்திடும் பேச்சு வண்மை இவையெல்லாம் தக்குவாவை கொஞ்சம் கலனப் படுத்தியது. இருபத்தி இரண்டு வயதில் திருமணத்திற்காக தயாராக நிற்கும் தக்குவாவின் கண்களின் இளைவன்தான் ராஜகுமாரனாக தெரிந்தான்.

இந்த ஏழு வருடங்களில் அவனோடு பழகிய நாட்கள் அவளுக்குள் ஏதோ ஒரு கோலத்தை, அவள் மனதில் ஏற்படுத்தி

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி யிருந்தது. ஆண்களின் நடமாட்டம் குறைவான இந்த காட்டுப் பிரதேசத்தில் அவள் பார்த்த ஒரேயோரு இளைஞர் இளையவனே அவள் நினைவுகளுக்குள் இளையவன் என்னவென்று சொல்லத் தெரியாமல் பின்னிப் பினைந்து கிடந்தான்.

“ஆனால் அவனின் வயது.....? அவன் என்னை சகோதரியாக நினைத்துப் பேசுவது....? இதையெல்லாம் என்ன செய்வது...? பைத்தியகாரத்தனமாக இருக்கிறதே...?”

தனக்குள்பேசிக் கொள்வாள் இப்படி தக்குவா.

என்னங்கள் வளர்ந்து வளர்ந்து நாள்டைவில் இறுதி முடிவுக்குள் வந்திருந்தாள் தக்குவா. போடியார் இன்னும் நல்லதொரு மாப்பிள்ளையை தேடிக் கொண்டுதான் இருந்தார். ஆனால் இதுவரைக்கும் எவரும் கிடைக்கவில்லை. இளவயதில் திருமணத்தை முடித்து வைப்பதிலும் போடியாருக்கு உடன்பாடில்லை அதனால்தான் அவள் ஒரு குடும்பத்தை வைத்து நடத்தக்கூடிய பக்குவத்தை அடையும் வரை காத்திருந்து இப்போதுதான் மாப்பிள்ளை தேட ஆரம்பித்திருந்தார். ஆனால் தக்குவாவின் நினைப்பில் தனக்கான மாப்பிள்ளை தன்னை விடபல வருடங்கள் பிந்தியே பிறந்து வந்திருக்கிறான் என்ற நினைவே நிலை பெற்றுவிட்டிருந்ததை போடியார் அறிந்திருக்கவில்லை.

இன்று எப்படியும் தன் வருங்காலக் கணவன் அவன்தான் என்பதை இளையவனிடம் சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற ஒரு முனைப்பில்தான் தந்தை வீட்டில் இருந்தும் அவரை காரணம் சொல்லி வீட்டிலேயே வைத்து விட்டு தான் உணவுடன் புறப்பட்டு வந்தாள், தந்தை வெளியூர் சென்று விட்டார் என்று ஒரு பொய்யையம் கூடவே சேர்த்து.

தன்னையே நெடுநேரமாய் தக்குவா விழுங்கி விடுவதுபோல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை திட்டிரென உணர்ந்த இளையவன்,

“ என்ன - தக் குவா... கன் னரம் குடி என் னயே பாத்திட்டுருக்காய்.....?”

“ஆ.... அது ஒண்டுமில்ல... சும்மாதான்...”

பரண் கூரையில் குருவிக் கூட்டொன்று இருந்தது.

“இதென்ன குருவிக் கூடு எனயவன்?” பேச்சை திசை திருப்பி தனது தடுமாற்றத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாள் தக்குவா.

‘ஆ... அதா அது வயலான் குருவிக் கூடு. உள்ளுக்கு குஞ்சு வச்சிருக்கு, கத்தற சத்தம் கேக்குதா....?’

“ஓம் ஓம் கேட்குது, அதென்ன பேர் வயலான் குருவி..?”

“கொஞ்சம் பொறுங்க... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் செல்றன்”

சாப்பிட்டு முடித்து கை கழுவி, தண்ணீர் குடித்து முடித்தான் இளயவன். அது வரை பொறுத்திருந்த தக்குவா தன் மனக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்த வாயெடுத்தாள் அப்போது ஒரு பேரிரைச்சல் அவர்களது தலைக்கு மேலாய் செல்வதை உணர்ந்து அண்ணார்ந்து வான்த்தைப் பார்த்தாள் தக்குவா. ஒரு புகை மூட்டம் போல் ஏதோ ஒன்று கலகலத்து இரைந்து கொண்டு அந்த வேளாண்மை வயல்களுக்குள் விழுந்து கொண்டிருந்தது.

வயலோரத்து வாகை மரமொன்று வெள்ளைக் கொக்குகளால் பூத்திருந்தது. அதேவேளை அருகே நின்ற குச்சுப்பெட்டி இலை மரம் என்று கிராமத்து மக்கள் அடைக்கும் பூமரம் இரத்தம் தோய்ந்த வண்ணத்தில் அந்த அதிகாலையில் பூக்களைப் பிரசவித்திருந்தது.

05

பருவகாலத்திற்கு மட்டுமே வரும் பெயர் தெரியாத பறவைகள் பல வயல் வெளிகளில் இரை தேடிக் கொண்டிருக்க, சூரியன் உதிக்க ஆரம்பித்தும் பனிக்காற்று இன்னமும் வீசிக் கொண்டிருப்பதை இறக்கைகளால் போர்த்திய கோழியினங்கள் சொல்லிக் கொண்டு நின்றது.

சுபஹ் தொழுதுவிட்டு கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்த போடியார், முற்றத்தில் தொண்டைகிழிய பாடிய ஒரு அண்டன் காக்கையின் குரலுக்கு கண் விழித்தார்.

போடியாரை சுபஹ் தொழ எழுப்பிவிட்டு தானும் தொழுதுவிட்டு குசினிக்குள் அப்பம் சுட ஆரம்பித்திருந்தார் போடியாரின் மனைவி. போடியார் வீட்டு அடுப்பங்கரையில் இருந்து வெளிவந்த நீலப் புகையும், அதிகாலைப் பனி மூட்டமும் சேர்ந்து அந்த காட்டுப் பகுதியை அழகுபடுத்தியது.

வெளியில் வந்து குளிர் காற்றை சுவாசித்தவருக்கு பனிக்காற்று ஒத்துக் கொள்ளாமல் ஒரு நாறு தரம் தும்மி ஓய்ந்துவிட்டு தெருவை நோக்கினார்.

அவசர அவசரமாக யாரோ சிலர் தன்னை நோக்கி வருவது புரிந்தது. கண்களை கூர்மையாக்கினார் போடியார். வட்டாணைமார் சிலர் ஒன்றாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பொன்னன் வெளி வட்டாண், மறுக்கொள்தது வட்டாண், முதிரையடி வட்டாண், பள்ளக் காட்டு வட்டாண்...இப்படி அந்த பகுதியின் எல்லா வட்டாணைமாரும் ஒன்று கூடி வந்தது போடியாரை புருவம் உயர்த்த வைத்தது.

“வெசயம் தெரியுமா போடியார்...?”

வந்தவர்கள் அனைவரின் முகம்களும் கோபத்தால் சிவந்து போய் இருந்தது. ஏதோ ஒரு பெரிய பிரச்சனைதான் என புரிந்து கொண்ட போடியார் வந்தவர்களை உள்ளே அழைத்துப் போய் எடுத்துப் போட்டு ஆற அமர வைத்து விடயத்தை விசாரிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஒவ்வொரு நெற்செய்கை பகுதிகளுக்கும் பொறுப்பாளராக, பாதுகாவராக ஒவ் வொரு வட்டாணைமார் களும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். நீர்ப் பிரச்சனை தொடங்கி, நிலப் பிரச்சினை வரை தீர்த்து வைக்கும் ஒரு பெரிய பொறுப்பில் இருப்பவர்களாகவே இந்த வட்டாணை மார்கள் இருந்தார்கள். இந்த வட்டாணை குழக்களுக்கு தலைவராகவும் பொன்னன் வெளிக் கண்ட தலைவராகவும் அவக்கர்லெவ்வை போடியாரே திகழ்ந்தார். அதனால்தான் இன்று ஏற்பட்ட இந்த பூதாகாரத்துக்கு தீர்வுகாண எல்லோரும் அவக்கர்லெவ்வை போடியாரின் வாசலுக்கு வந்து நின்றார்கள்.

“போடியார்... ராவோட ராவாக இந்த வெசாரயானுகள் என்னனென்யோ கல்லுகள் கொண்டு பொதச்சி புட்டு இதெல்லாம் அவனுகளுட காணிகளாம், நம்மளையல்லாம் இனிமேல் தொட்டு இங்கால இருக்க வேணாதாம், பயிர்செய்ய வேணாதாம் நம்மள் எழும்பிகிட்டு பள்ளக் காட்டு பக்கம் போட்டாம் எண்டு காலயில் மறுக் கொளத்து சந்தியில் நோட்டிசி ஒட்சி இருக்கானுகள்”

அடுத்தவர் தொடர்ந்தார்.....

“இதெல்லாம் வெசானரக்குரிய பூமியாம். அந்த ஒடைச்சி போன தெகவாபி வெகாரைக்கு உரிய காணி 600 ஏக்கறூம் அதயெல்லாம் திரும்பி அவங்க எடுக்கனுமாம்”

இன்னொருவர்....

“அப்ப அறுநாறு வருசமா, தலமொற தலமொறயா நாங்க செஞ்சி வந்த நம்மட பூமி எங்கயாம் போடியார்....?”

மற்றவர்....

“அப்ப எங்கள போமிற்றுக்கெல்லாம் என்ன பதில் சொல்றாங்களாம்...?”

அனைவரினதும் வாக்குமூலங்களையும் மனப்பதிவாக்கிக் கொண்டு போடியார் பேசத் தொடங்கினார்.

“பத்தப் படாம, ஆத்திரப்படாம இருங்க. நெதானமா நாம யோசிச்சி இதுக்கொரு முடிவ நாம எல்லாருமா சேந்துதான் எடுக்கனும். அவ்வ சும்மா வந்து பரம்பர பரம்பரயா நாம

அள்ளில் எம் பாயில் _____ வயலான் குருவி ஆண்டனுபவிக்கிற பூமிய பறிச் செடுக்கிறண்ட நாம என்ன கோளாயளா...? நம்மட ஒரு புல்லக்ஷ்ட புடுங்க நாம உடேலா? நம்மட உரிமை பறிக்க ஆரு வந்தாலும் அவங்கள் எதுத்து நாம போராடனும் என்று அல்லாஹ் வே குர் ஆனில செல்லி இருக்கிறான். நம்மட மண்ண அந்நியன் பறிக்க நாம உடேலா. உசிர கொடுத்துண்டாலும் அத நாம காப்பாத்தனும் ”.

“கவல படாதீங்க... நாம எல்லாருமா போய் வெசார தலைவர சந்திச்சு பேசுவம், அரசாங்க அதிவரையும் இதுக்கு கூப்பிடுவம்”

போடியார் பேச்சில் மனம் ஆறுதல் கொண்ட வட்டாணைகள் எல்லோரும் சேர்ந்து அதற்கான முன்னெடுப்புகளையும் எப்போது இந்த சந்திப்பை செய்வதென்றும், இதில் யார் யார் எந்தெந்த வேலையை பொறுப்பெடுப்பதென்றும் பொறுப்புக்களை பகிர்ந்து கொண்டு போடியாருக்கு நன்றி சொல்லி புறப்படத் தயாரான போது,

“இரிங்க எல்லாரும் தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு பேகலாம்” என்ற போடியாரின் மனைவியின் அன்புக்கட்டளைக்கு அடி பணிந்து எல்லோரும் மீண்டும் அமர்ந்தார்கள்.

அதிகாலையில் தயாரான பாலப்பழும், வயற்காட்டு நன்னாரித் தேனீரும் நாவை சுவையேற்றி உச்சக் கொட்டவைத்தது அனைவரையும்.

*****00000*****

அஸர் தொழுகையை முடித்த கையோடு போடியார் உட்பட அனைத்து வட்டாணைமார்களும் பொன்னன்வெளி சந்தியில் இருக்கிற கலந்தன் குட்டியரின் தேனீர் கடையில் ஒன்று சேர்த்தார்கள்.

“போடியார் காலயில் ஒங்கள் சந்திச்சிப்போட்டு நானும் ஒமறு காக்காவும் வெசாரைக்கு போயிருந்தம். பின்னரம் நாலு மணிக்கு பன்சலைக்கு கிட்ட வெரட்டாம் என்டு ஊர் தலவர் சென்னாரு” என்று விடயத்தை விரிவுபடுத்தினார் மறுக்கொளத்து வட்டாண.

“செரி அப்ப எல்லாரும் பொறப்படுங்க, கெதிய போய் பேசி கீசி ஒரு முடிவுக்க வருவம்”

உரிமைக்கான சமாதான பேச்சு வார்த்தைக் குழு புறப்பட்டது.

பொன்னன் வெளி என்ற இந்த அழகிய சேனைக் குடியிருப்பில் இருந்து சுமார் 03 மைல் தூரத்தில்தான் “வெசாரைமலை” என்று அந்த மக்கள் அழைக்கும் மலைக் குன்று இருந்தது. அதன் அடிவாரத்தை கற்றி ஒரு முப்பது குடும்பங்கள் இருந்தன.

அங்கேதான் ஒரு பழைய விகாரையின் இடபாடுகள் காணப்பட்டது. இது ஒரு பழைய சிங்கள மன்னரின் ஆட்சிக் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. இந்த விகாரையை அடிப்படையாக வைத்து சுமார் இருபது முப்பது வருடங்களுக்குள் குடியேறியவர்கள்தான் அந்த பகுதி மக்கள்.

விகாரைக்கு எல்லை பிடிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் தலைமுறை தலைமுறையாக சேனைப் பயிர் செய்து வந்த பொன்னன் வெளி மக்களின் வாழ் நிலங்களை அபகரிக்க நடக்கும் சதி திட்டத்தின் ஒரு கட்டமே இந்த பழைய கற்களையும், புதிய சிலைகளையும்புதைக்கும் நடவடிக்கை. இதற்கு மேல் மட்டங்களும் உறுதுணையாய் இருந்தது.

புத்தரின் சிலைகளையும், புராதன சின்னங்களையும் புதிய கல் வெட்டுக்களையும் தயாரித்து அதனை திட்டமிடப்பட்டபடி விவசாய குடியிருப்பு சேனைப் பயிர்ச் செய்கை நிலங்களில்

ஒளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ யெலான் குருவி இரவோடிரவாக சென்று புதைத்துவிட்டு ஒரு பத்துப் பதினெண்து வருடங்கள் சென்ற பின் தொல்பொருள் ஆய்வு என்ற பெயரில் மீண்டும் அவைகளை கண்டு பிடித்து அந்த இடங்களை கைப்பற்றும் நடவடிக்கைச் சூழ்சியை பொன்னன் வெளி மக்கள் நன்றாகவே புரிந்து கொண்டார்கள்.

இதனை உடனடியாக தடுத்து நிறுத்தாவிட்டால் இது பாரிய விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பதை அவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

சரியாக நாலு மணி அளவில் எல்லோரும் உரிய இடத்தை சென்று அடைந்தார்கள். அங்கே பார்த்த போது போடியார் உட்பட ஏனைய வட்டாணைமார்களுக்கும் நெஞ்சுக்குள் “பகீர்” என்றது...

“என்ன இளையவன் இது...?”

ஆச்சர்யத்தில் புருவம் உயர்ந்தது தக்குவாவுக்கு.

06

“கொஞ்சம் பொறுங்க வாறன் ” என்றுவிட்டு வயலுக்குள் ஒட ஆரம்பித்தான் இளையவன். ஒரு வரம்பில் நின்று கைதட்டி

“ ஊ..... ஊ....”

என்று காடு அதிர குரல் எழுப்பினான். நெற்கதிர்களின் பால் உறுஞ்சி நெற்கதிர்களை நாசம் செய்ய வந்த அந்த பறவையினம் அதே பேரிரைச்சலுடன் திரும்பிச் சென்றதும் மீண்டும் பறன் நோக்கி வந்தான் கலந்தன்.

“ “என்ன எளையவன் இது. இவ்வளவு குருவிகள்.. லச்சக் கணக்கில் இப்படி குருவிகள் வந்ததே நான் ஒரு நாளும் காணல...இதுகள் வயலான் குருவிகள்தானே..?”

ஆச்சர்யக்குறியில் ஆரம்பித்து கேள்விக் குற்றியில் நிறுத்தினாள் தக்குவா.

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

“ ஓம்மோம் வயலாங்குருவிதான். வெள்ளாம வெளஞ்சி பால் பருவமா இருக்கக்குள்ள அத திங்குறத்துக்குத்தான் இதுகள் வாற. இதுல ஒரு பட்டாளம் வந்து உழுந்திச்சின்டா, பொறவு அந்த எடத்திட ஒண்டுமே இரிக்கமாட்டா. இந்த ஏழ வருசமா இந்தக் குருவிகளோட நான் பற்ற பாடு இரிக்கே... அது செல்லேலா”

“ஆனா எண்ட கொரல கேட்டா போதும் ஒண்டில்லாம எல்லாம் பறந்திரும். அதுல ஒண்டுதான் இன்னா இந்த பறண்ல கூடு கட்டி இரிக்கி”

புருவம் உயர விவரம் கேட்டாள் தக்குவா.

“இத்த லெச்சக்கணக்கான குருவிகளுக்குள்ள இந்த ஒரு சோடி மட்டும் பிரிஞ்சி, தனிச்ச வேற்யா கூடு கட்டி குஞ்ச பொரித்து எவ்வளவு அன்பா வாழுதுகள். இது மாரி நாமனும் வாழ்ந்தா என்ன எனயவன்...”

குருவிக் கூட்டை ரசித்தவாறே பேசி தன்னையறியாமலேயே தனது மன ஆதங்கத்தை சொன்னதும் இளையவனுக்கு “பகீர்” என்றது. புருவம் சுருங்கி தக்குவாவை கூர்ந்து நோக்கியவன்

“ராத்தா....”

“”

“ என்ன..... என்ன செல்றீங்க?”

“”

“ ஓங்களுக்கென்ன பைத்தியமா...?”

“ நான் பொள்யா கதச்சிருந்தா மன்னிச்சிக்க எனயவன் ஆனா நான் சென்னது எண்ட மனசில கண்ணாக்குடி கெடந்த வெசயம். எனக்கு ஒனக்கிட்ட எப்பிடி செலறண்டுதான் தெரியல. நீ என்ன ராத்தா..... ராத்தா எண்டாலும் நான் ஒன்ன தம்பியா பாக்கல. ஏனெண்டா, நான் கொமராகி இத்தின வருசத்திலியும் ஒன்ன தவிர வேறு ஆழ்பள ஒருத்தரயும் பாத்துமில்ல பழக்யுமில்ல. ஒன்னயே பாத்து பாத்து பழகின்தில எண்ட மனசெல்லாம் நீ மட்டுந்தான் இரிக்காய். வாழ்ந்தா ஒன்னோடதான் வாழுமும் எண்டு எனக்கு தோன்றுது. ஒன்ன பிரிஞ்சா எனக்கு தாங்கேலா இளையவன். நான் ஒனக்கு வயசில முத்தவள்தான் இருந்தாலும் எண்ட அன்புக்கு வயசில்ல...”

“வாப்பா மாப்பிள தேடிக்கிட்டு இரிக்கா ஆன அருக்கிட்டயோ உம்மாகிட்டயோ எப்பிடி என்ற மனச செலறண்டுதான் எனக்கு தெரியல”

“அதான் இன்டைக்கு மனச தைரியப்படுத்திக்கிட்டு என்ன ஆனாலும் பரவால்லன்டு மொதல்ல உனக்கிட்ட செல்லி ஒரு முடிவு எடுக்கணும் எண்டு வந்த நான்”

“ ”

ஆயிரம் பேயறைந்தவனாய் வாய் பிளந்து தக்குவாவையே பார்த்தவனாய் உறைந்து கிடந்தான் இளையவன்.

“ ஒண்டும் அவசரமில்ல எனயவன், ஆறுதலா யோசிச்சி ஒண்ட முடிவ செல்லு. நீ ஒமெண்டா ஒன்னோட சந்தோசமா வாழுவன் இல்லண்டா நம்முட மாடு கழுவறது ஆத்துலதான் நெறய மொதள கெடக்காமே..... அந்த ஆத்துல எங்கயாவது

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி மொதள திண்டது போக எங்கயாவது எண்ட ஒடம்புட மிச்சம் மீதி கெடக்கும்”

தன் நீண்ட கால மனக் கிடக்கையை இறக்கி வைத்துவிட்டு பறனில் இருந்து இறங்கி வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள் தக்குவா.

என்ன சொல்வதென்றே தெரியாமல் விறைத்து சிலையாகி இருந் தான் இளையவன். தலையின் ஒவ் வொரு மயிர்க்கணுக்களிலும் ஒவ்வொரு குண்டுசி ஏற்றுவது போல இருந்தது இளையவனுக்கு.

காலில் நெருப்பு பற்றி ஏரிவதாய் உணர்ந்தான். நெஞ்சில் முள்ளிக் கொள்த்து மலையை பெயர்த்தெடுத்து பாரம் ஏற்றியது போல் இருந்ததுது.

இனி என்ன நடக்கும், நடக்கப் போகிறது இதன் விளைவுகள் எப்படி இருக்கும்.. மறுப்பதா... ஏற்பதா... பட்டி மன்றம் நடக்க ஆரம்பித்தது இளையவன் நெஞ்சில்

இதனால் போடியாருக்கும் இளையவனுக்கும் இடையிலான நம்பிக்கை.....

இப்படி ஒரு அதிர் ச் சியை இளையவன் எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை. மனம் வாய்க்கால் நீர் உருட்டும் இளநீர்க்குரும்பயோக மாறிப்போனது. தன்னை எதுவுமே பேச அனுமதிக்காது அவள் பக்க நியாயங்களை மட்டுமே கூட விட்டுச் சென்றன தக்குவாவை நினைக்க நினைக்க கோபம் கோபமாக வந்தது. இருந்தாலும் அவள் பேச்சில் ஒரு நியாயம் இருப்பதாயும் மனக் சொன்னது.

பகலுணவுக்குப் போக மனமின்றி பைத்தியம் பிடித்து பறனில்

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி படுத்துக் கிடந்தான் இளையவன். ஆயிரம் புள்ளிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் கவனமாய் வைத்து மிக அழகாய் அற்புதமாய் போட்டிருந்த ஒரு கோலத்தை யாரே மாறி மாறி கலைத்து விட்டது போல் மனது கலைந்து கிடந்தது இளையவனுக்கு.

பக்கத்து காடுகளில் ஓளிந்திருந்து நேரம் பார்த்துக் காத்திருந்த வயலான் குருவிக் கூட்டம் நீண்ட நேரமாய் ஆளரவமோ, காடத்திரும் ஒசைகளோ எதுவும் இல்லாமல் போகவும் தனது சமுகத்துடன் வந்து நெல் வயல்களை ஆட்சி பிடித்தது.

“என்ன பிரச்சினை இது...?

‘யார் போட்ட முடிச்சு இது..? இந்த புதிருக்கு விடை என்ன?..’

“இத்தனை வருடமாய் தன்னை ஒரு மகனாய் நினைத்து வளர்த்து வந்த போடியாருக்கு இந்த விடயம் தெரிந்தால் என்ன ஆகும்..?”

“தக்குவாவின் காதலில் தப்பா இல்லை என் தலைவிதி இதுவா...?

“காதலை ஏற்கவில்லை என்றால் தற்கொலை செய்வேன் என்று சபதமிட்டுச் செல்லும் தக்குவாவை வாழவைப்பதா...? இல்லை சாகவைப்பதா?”

“படிப்பில் சிறந்து விளங்கிய என்னை தலை எழுத்தையே மாற்ற சேனைக் காட்டில் குருவிக்கு அனுப்பிய தன் தாயை விட அதிகமான பாசத்தையும் அன்பையும் தன்னில் அள்ளி இறைத்த போடியாரின் நம்பிக்கையை நாசம் செய்வதா....?”

மண்டையோட்டைக் துளைத்து, அதற்குள் கரிமருந்து கொட்டி திரி வைத்துக் கொழுத்தி வெடிக்கச் செய்து, அதனால் தலையே சிதறிப் போனது போல் நிலை குலைந்து தனக்குத்தானே பேசிக்

அள்ளிஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி
கொண்டிருந்தான் இளையவன்.

மனது பாரமாயப் போனது இளையவனுக்கு யாரிடமாவது சொல்லி ஒ வென்று அழுநும்போலிருந்தது.

இந் த ஏழுவடத் தில் மனது பாரமாயப் போகும் பொழுதுகளிலெல்லாம் இளையவன் அந்த ஆற்றங்கரையின் ஆற்றுக்கு மேலாய் சாய்ந்து கிளைகள் பரப்பி நிற்கும் மருத மரத்துக்குத்தான் செல்வது வழக்கம். அந்த மரக்கிளையில் ஏறி அமர்ந்து சாய்ந்திருந்து மனப்பாரம் தீரும்வரை அழுதுவிட்டு திரும்புவான். மனதின் பாரத்தை யாரிடமாவது சொல்லித் தீர்க்கவேண்டும் அல்லது அழுது தீர்க்க வேண்டும். சொல்லித்தீர்க்கத்தான் இளைவனுக்கு யாருமில்லயே அதனால் அவன் அழுதே தீர்ப்பது வழக்கம்.

வழமைபோல் அந்த மருத மரத்தை நோக்கி எட்டு வைக்க ஆரம்பித்தான் இளையவன். வயல் பரப்பில் இருந்த தவளை ஒன்று சேற்றில் பாய்ந்து மறைந்து கூண்டது.

அன்றைய ஒன்று கூடலுக்காக அந்த மலையாடவாரத்து மக்கள்

07

ஊரே திரண்டிருப்பதைக் கண்டு போடியாருக்கும், வட்டாணைமார்களுக்கு நெஞ்சு பட படத்தாலும் சுதாகரிந்துக் கொண்டு எல்லோருக்கும் வணக்கம் கூறி, இவர்களுக்காக போடப்பட்டிருந்த தனியான வாங்குகளில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

மக்கள் கூட்டம் குசகுசத்துக் கொண்டிருந்தது. ஊர்ப் பெரியவர்களும் அரசாங்க அதிபரும் காதுக்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டு விட்டு. ஊர்த் தலைவர் எழுந்து நின்று மக்கள் கூட்டத்தை அமைதிப்படுத்திவிட்டு பேச ஆரம்பித்தார். போடியார் குழுவில் பிறமொழி தெரிந்த ஒருவர் அதனை மொழி பெயர்த்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“இன்று காலயில் நம்மட கேராமத்திலை இருந்து ஆரோ செலர் பொன்னம் வெளிக்கு போய், அங்குள்ள காடுகளுக்குள்ளாயும் வயல் நிலங்களுக்குள்ளும் எதையோ மற்சி வெச்சதாகவும்

அதோட ராவு பொன்னம் வெளி ஆக்கள் ஊர் உட்டு எழும்பனும் என்னுடைய ஆரோ நோட்டைசும் ஒட்டி இரிக்காங்க எண்ட பொன்னம்வெளி ஆக்கள் குத்தம் சாட்டுறோங்க. இது தொடர்பில ஊர் மக்கள் நீங்க என்ன செல்ல விரும்புகிறீர்கள்? இத செஞ்சது யாரென்னுட எனக்கு தெரியனும்...? தலைவர் மக்களை நோக்கி கேள்வியை முன்னிறுத்தினார்.

கூட்டத்தில் ஒருவர் எழுந்து சபைக்கு முன்னே வந்து சொன்னார்.

“ஜயா நாங்க இன்று காலயில அவங்கட பகுதிக்கு போனது உண்மைதான். ஆனா எதையும் நாங்க பொதைக்கப் போகல். மூலிக மருந்துச் செடி புடுங்கத்தான் அந்த பகுதிக்குள்ள போனோம். அதோட நோட்டை ஒட்டினது ஆரென்னு எங்களுக்கு தெரியாது”

இந்த கருத்தையே இன்னும் சிலரும் அரசாங்க அதிபரிடம் முன்மொழிந்த போது... அரசாங்க அதிபர் போடியாரின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்து.

“இது தொடர்பில் நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

இது வரை போடியார் குழுவுக்கு மொழி பெயர்த்தவரே நேரடியாக விடயத்தை அரசாங்க அதிபரிடம் பேசினார். ஏனென்றால் அவர்களின் மொழியில் போடியாருக்கு அவ்வளவு பரிச்சயம் இருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களின் பேச்சை புரிந்து கொள்ள அவரால் முடிந்திருந்தது.

“ஜயா அரசாங்க அதிபர் அவர்களே இவங்க செல்றதில் எந்த உண்மையுமில்லீங்க. இவங்க வந்து எங்கள் நிலங்களுக்குள் பழைய சிலைகளையும், கல்வெட்டுக்களையும் பொதச்சத

நேரடியாக கண்ட பலர் இங்கு இருக்கிறார்கள். நான் கூட நேரடியாகப் பார்த்த ஒரு சாட்சிதான். அவர்கள் புதைத்தவற்றில் சிலவற்றை தோண்டி எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றோம் நீங்களே பாருங்கள் என்று விட்டு வட்டாணை ஒருவரிடம் இருந்த பொதியை வாங்கிச் சென்று அவரிடம் காண்பித்த போது எல்லோரும் திகைத்து முகம்வெழு வெழுத்து நின்றாலும் சில கணங்களுக்குள் சுகாதரித்துக் கொண்டார்கள்.

பொருட்களை பெற்றுக் கொண்ட அரசாங்க அதிபர் மீண்டும் ஊர் மக்களை நோக்கி “இதற்கு என்ன சொல்கிறீர்கள் ..?” என்ற போது, ஒருவர் எழுந்து பேச ஆரம்பித்தார்.

“ஜயா இது நாங்க கொண்டு பொதைக்கல்ல. இந்த வெகாரைக்கு உரிய பூமி மொத்தம் 600 ஏக்கர். அந் 600 ஏக்கருக்குள்ளும் இவ்வாறான தொல்பொருட்கள் இருக்கத்தான் செய்யும். இதை நாங்கள் புதைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இவை இந்த பூமியில் கிடந்தவைகள்தான்.”

“பொன்னன் வெளி கூட நமது விகாரைக்குரிய பூமிதான். இதில் அவர்கள் அத்துமீறி குடியேறி இருக்கிறார்கள். மொதலில் இவர்களை எங்கட புனித பூமியை விட்டு அப்புறப்படுத்தி எங்கட பூமியை நீங்கள்தான் மீட்டெடுத்து தரனும்” உணர்வு பொங்க பேசிவிட்டு அமர்ந்தார்.

இதைக் கேட்ட போடியாருக்கு கடுமையான கோபம் வந்தது எழுந்து நின்று ஆவேசமாக பேச ஆரம்பித்தார். மொழி பெயர்பாளர் வேக வேகமாக மொழி பெயர்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள் ஆளானார்.

“ஜயா மன்னிக்கனும் நடந்த சம்பவங்களுக்கு கண்ணால் கண்ட சாட்சிகள் இருக்கும் போது அதை மூடி மறைக்க

பிரச்சினையை வேறு பக்கம் திசை திருப்புவது நியாயமில்லை. விகாரைக்குரிய பூமி 600 ஏக்கர் என்று இவர்களாக எழுதிக் கொண்டால் பரம்பரை பரம்பரையாக நாங்கள் வாழ்ந்த எங்கட்டூர்வீ பூமி எங்கே?"

"எங்களை இந்த பூமியை விட்டு வெரட்டியடிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் இவர்கள் அரங்கேத்தும் இந்த நாடகத்தை நாங்க நன்கு அறிவோம். இருந்தாலும் இதை நியாயமான வகையில் நீதியான மொறையில் பேசி தீர்த்துக் கொள்ளலாமென்றுதான் நாங்கள் வந்தம் எனவே தீர்விசாரித்துவிட்டு தீர்ப்பு சொல்லுங்கள்."

என்று வேகமாகவும் ஆவேசமாகவும் பேசிவிட்டு அமர்ந்தார் போடியார்.

"சரியா கதச்சீங்க போடியார். நெலத்த புடிக்கணும் எங்கிரத்துக்காக எப்படி நாடகம் ஆர்ராணுகள். மறுக்குளத்து வட்டாணை போடியார் காதில் மெதுவாக சொன்னார்.

இரு தரப்பு வாதங்களையும் கவனமாக கேட்டுவிட்டு அரசாங்க அதிபர் பேச ஆரம்பித்தார்.

"சண்டை சச்சரவு இல்லாமல் இந்த விடயத்தை நாம் தீர்த்துக்கணும். வாதப் பிரதிவாதங்கள் செய்து யார் செய்தது தவறு யார் செய்தது பிழை என்று பார்ப்பததை விட சமாதானமாய் போவதுான் சிறந்தது என்று கருதுகிறேன்"

அவர் 'மேலும் தொடர்ந்தார். இறுதி முடிவு என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதை எல்லோர் விழிக்கஞ்சும் கூர்மையுடன்

அல்லீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி
காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டு கேட்க உசாரானது.

“இனி விகாரை மக்கள் யாரும் பொன்னன் வெளி பகுதிக்குள் போய் மூலிகை எடுக்க விரும்பினால் அங்க சென்று அங்குள்ள பொதுமக்களிடம் சொல்லிவிட்டுத்தான் போக வேண்டும். நினைத்த மாத்திரத்தில் அவர்களின் வயல்களுக்குள்ளும் பயிர் நிலங்களுக்குள்ளும் செல்ல வேண்டாம். முடியுமானால் அங்குள்ள போடியார், வட்டாணைமார்களிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொள்ளும். இந்தப் பிரச்சினை இத்தோடு முடித்துக் கொள்வோம்.” என்று அரசாங்க அதிபர் நியாயமான ஒரு முடிவினைக் கூறினார்.

ஊர் மக்கள் முகங்கள் கறுத்துப் போனாலும், அரசாங்க அதிபரின் உள்நோக்கத்தை புரிந்து கொண்ட மக்கள் அமைதியாக கலைந்து சென்றனர்.

தீர்ப்பில் திருப்தி கண்டாலும், சிலைகளைப் புதைத்தது பற்றி அரசாங்க அதிபர் எதுவும் பேசவில்லையே என்று கவலைப் பட்டவர்களாக போடியாரின் சமாதானக்குழு பொன்னன் வெளி நோக்கித் திரும்பியது.

வழியில்.....

“போடியார், இந்த அரசாங்க அதிபரு கதச்சதில எனக்கு சுச்தேகமா இருக்கு. கல்ல பொதச்சதையும், செலய கொண்டாந்து பொதச்சதையும் பற்றி அந்தாள் ஒண்டுமே கதைக்கலியே...?”

“வீனா சந்தேகப்படாதீங்க வட்டாண. பெரிய பதவியில இருக்கேறவங்க அப்படித்தான் பேசவாங்க”

“இல்ல போடியார் அந்த ஆக்கள் கதச்சத பர்க்கலியா. அவனுகள்ள அந்த வெசாரைக்கு 600 ஏக்கர் சொந்தமாமே...? அப்ப நாம நம்மட வாப்பா, வாப்பாட வாப்பா, அவர்ர வாப்பா காலத்திலிருந்து ஆற்றே தல மொறயா பரம்பரையாக நாம பயிரு பச்ச செஞ்சி வாழ்ற நம்மிட பொன்னம் வெளி, மறுக்கொளம், முதிரையடி வட்ட, வெள்ளக்கல் தோட்டம், அடம்பன் கொளம், கத்தாள மல, காசங்கேணி, ஆள்சுட்டான், சாளம்பவெளி, பால்கேணி வட்டை, குலா, பள்ளக்காடு, ஆலிமுடகாடு, முள்ளிக்கொளம் இதெல்லாம் அவனுகள்ள பூமி எண்டுல்ல சொல்றானுகள்....?”

உரிமைக்கான கோபம் கொண்டு கொப்பளித்தார் பொன்னன் வெளி வட்டான.

“எப்பவோ ஒரு காலத்தில் தில்ஸ மன்னன் இந்த பகுதிய ஆட்சி செய்யக்குள்ள முழிசா கட்டி முடிக்காம அரவாசிய போட்டு விட்டு கெடந்த வெகாரைக்கு அறுநாறு ஏக்கர் சொந்தமாம். அந்த அரசண்ட காலத்தோட எல்லாம் அழிஞ்சி இந்த அறுநாறு வருசமா வந்து உரிமை கொண்டாடாத ஆக்கள் இப்ப வந்து எங்கட பூமி எண்டா அப்ப நாங்கெல்லாம் என்ன காதுல பூவா வெச்சிரிக்கம்...?”

பேச்சு உச்சக்கட்டமானது.....

போடியார் எதுவும் பேசாமல் வட்டாணைமார்களின் விவாதத்தை செவி மடுத்துக் கொண்டே வந்தார்.

“அப்ப நாட்டுல ஆயிரம் வெகாரை இருந்தா ஓவ்வொரு விகாரைக்கும் அறுநாறு ஏக்கர், அறுநாறு எக்கரெண்டு பிரிச்சா கடசில இங்க வாழ்ற தமிழ் மக்கள் முஸ்லிம் மக்களெல்லாம்

கடல்லயா கொண்டு உழுற?

“இதுக்கெல்லாம் ஒரு படி மேலால் பார்த்தா ஒரு பெரிய உண்மையே இருக்கு அதெயல்லாம் செல்லப் போனா இவனுகள் எங்க போகணும்?

பிரயாணக் குழு திகைத்து திரும்பி, பேசியவரை உற்று நோக்கியது...

“என்ன உண்மை அது?”

“மஸ்கெலியாவில் இருக்கிற நம்மிட பாவாத மலயில் இரிக்கிற கால் தடத்த சிங்களாக்கள் புத்தர் கால்தடம் எங்கிறாங்க, தழிமாக்கள் சிவன்ட கால் தடம் எங்கிறாங்க, நம்மிடாக்கள் மொதல் மனிசரான் ஆதம் நபிர கால் தடம் எங்கிறாங்க. இதெல்லாம் இப்பிடி இருக்கக குள்ள ஒலக மக்கள் எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டிருக்காங்க அது மொதல் மனிசன்ட கால் தடம் என்டுதான். அப்பிடிப் பார்த்தா புத்தர் வாழ்ந்தது எத்தினையாம் நூற்றாண்டு? அவர் வாழ்ந்த நூற்றாண்டு மக்கள்ள ஒயரத்த பார்த்த அந்த காலடியில் புத்தருடையதாக இல்லையே? ரோம்ப ஒயரமான ஓராள்ள காலடிதான் அவ்வளவு பெரிசா இருக்க முடியும்...? ஆகக் கொறஞ்சது ஒரு நாப்பதடியாவது இருந்திருக்கணும். ஆனா புத்தர் காலத்தில் இருந்தாக்கள் நாப்பதடி ஒயராமானவர்களாக இருக்கவில்லையே...?”

எல்லோர் சிந்தனையும் கூர்மையானது.

“அது மட்டுமில்ல எல்லாரும் ஓவ்வொரு பேரு செல்லி அந்த மலை அழைக்கக்குள்ள நம்மிடாக்கள் மட்டும்தானே அத “வாப்பாடமலை” அதாவது பாவாஆதம் மலை எங்கிறும்?

“வாப்பாட மல எண்டு உரிமயோட செல்றண்டா அத அவருக்குப் பொறந்த சொந்தப் புள்ளியல்தானே செல்லலாம்? அப்ப அந்த சொந்த புள்ளியல் ஆரு... சிங்களாக்களா..?”

“விஜயன்ட வருகைக்கு பொறவுதானே பெளத்தமே எலங்கைக்கு வந்தது...?”

“முஸ்லிம் மக்களும் தமிழ் மக்களும்தான் எலங்கையில வாழ்ந்த பூர்வீகக் குடிகள். இது நம்மட ஜென்ம பூமி. இத நேத்து வந்தாக்கள் உரிம கோர்ரண்டா சும்மா உட்டுவேமா....? இதுக்கு ஆதாரம் அவ்வட வரலாத்து பொத்தகத்திலயே இருக்கு”

வீராவேசமான உரையில் விழிகளைப் பிதுக்கி நின்ற சமாதானக்குழு, வயதில் மிகவும் முத்த வட்டாணையின் பேச்சில் ஸித்து அவர்களை அறியாமலேயே எல்லோரும் தலை அசைத்து அந்த உண்மையை ஒத்துக்கொண்டனர்.

கடப்பருகே மேய்ந்து கொண் டிருந்த வாத்துகள் போடியாரைக் கண்டு விலகி வழிவிட்டது. காலடி ஒசைக்கு தலையை உயர்த்திப் பார்த்த போடியாரின் வளர்ப்பு நாய் நேற்று இரவின் தூக்கத்தை ஈடு செய்வதற்காக எஜமானை உறுதி செய்து கெண்டு மீண்டும் காதை நிலத்தில் வைத்து படுத்துக் கொண்டது.

08

தொழுவத்தில் கட்டியிருந்த கண்ணு ஈன்ற கறவைப் பகு அன்பாய் பார்த்து தனது பசிக்கு புல்வெட்டிப் போட மறந்து போனதை குரலெழுப்பி முறையிட்டதைக் கவனித்துக் கொண்டே குடிசைக்குள் நுழைந்தார் போடியார்.

“ஆமினா..... மாடு பசியில் கத்துது ஒத்தரும் இதுக்கு புல்லறுத்து போடலயா....?

எனயவனுக்கிட்டயாவது செல்லிரிக்கலாமே....?”

உள்ளே இருந்து வந்தாள் ஆமினா.

“இண்டக்கி கடும் வேல. அறவே நேரங்கெடக்கல்ல. எனயவன் வந்த செல்லுவம் எண்டுதான் இரிந்தன் ஆனா காலயில் போன எனயவன் இன்னும் பகல் சோத்துக்கும் வெரல்ல.”

“என்ன மஹரி படப் போது இன்னம் பகல் சோத்துக்கு

ஒலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி
வெறல்லயா....? அப்பிடி வெராம் இரிக்க மாட்டானே. தக்குவாவ
அனுப்பி என்னெண்டு பாத்திருக்கலாமாமே...?”

“தக்குவா பகல் சோறு திங்கயுமில்ல பசிக்கலயாம் எண்டுபுட்டு.
வகுத்துக்க ஒரு சாதிய இரிக்காம் எண்டு படுக்காள். இன்னமும்
எழும்பயும் இல்ல....”

“இஞ்சி தண்ணி குடுத்து பாக்கலியா...?” என்று கேட்டுக்
கொண்டே கழற்றிய சட்டையை

மீண்டும் தோழில் மாட்டிக் கொண்டு மாட்டிற்கு புல்லறுக்க
பசளை பேக் ஒன்றினையும் தாக்கத்தியையும் எடுத்துக் கொண்டு
வயல் நோக்கி புறப்பட்டார் போட்யார்.

வேலியில் நின்ற முழிலை மரக்கந்துகளில் சிட்டுக்குருவி ஒன்று
பதறிப் பதறி கத்திக்கொண்டு கிளைக்குக் கிளை தாவிக்
கொண்டிருந்தது. வீதியொன்றைக் கடந்து வயல் பரப்பிற்குள்
இறங்கி கால்வைத்து பறனை பார்த்துக் கொண்டே உள்ளே
நுழைந்தார் போட்யார். வயலுக்கு துணையாய் பறனும்,
பறனுக்குத் துணையாய் வயலுமே இருந்ததே தவிர ஆளரவுமே
இருக்கவில்லை. வயலில் வயலானின் அட்டகாசம் நடந்தேறிக்
கொண்டிருந்தது. முதலில் சத்தமிட்டுக் குருவிகளை விரட்டிவிட்டு
அப்புறம் இளைவனை தேட ஆரம்பித்தார்.

“எளைவன்.....”

“.....”

“எளைவன்.....”

“எங்க போயிருப்பான். ஆத்துப்பக்கம் குளிக்கப் போய் முதலை ஏதாவது பிடித்திருக்குமோ மனதிற்குள் எழுந்த அபசகுனமான எண்ணத்துக்கு தனக்குத் தானே ஏசிவிட்டு. ச்சே..... அப்படியெல்லாம் இருக்காது. என்ன ஒரு கூடாத நெனப்பு”

முனு முனுத்துக் கொண்டே வயலுக்கு எல்லையில் இருக்கும் பெரிய களி மண் புட்டியில் ஏறி ஆற்றுப் பக்கம் இறங்கி நடந்து ஆற்றோரம் சென்று பார்த்த போது ஆற்றுக்கு மேலாக வளைந்து நின்ற மருத் மரக்கிளையில் எதையோ பறி கொடுத்தவனாய் கடுமையான யோசனையில் மூழ்கிக் கிடந்த இளைவனைக் கண்டு கொண்டார்.

“எளையவன்.....”

அந்த கம்பீரமான குரலில் தனது சிந்தனை உலகத்திலிருந்து திடுக்கிட்டு திடீரென விடுபட்டு திரும்பியதில் கை மரத்தின் பிடியிலிருந்து சறுகிறது இளையவனுக்கு.

“ஆ.....கவனம்.....”

போடியாரைக் கண்டதில் திடீரென அவனுக்கு கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. பிரம்மை பிடித்தவனாய் மீண்டும் கவனமாய் கிளையை பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு போடியாரைப் பார்த்தான்.

“ஏதோ கேட்க வாயெடுத்த போடியார் அதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

“மொதல்ல கவனமா கீழ் ஏறங்கு”

போடியாரின் பேச்சுக்கு மறு பேச்சுப் பேசாமல் கீழே இறங்கி வந்த இளையவனை அழைத்துக் கொண்டு பறனுக்கு வந்தார் போடியார்.

“என்ன எளயவன் பகல் சோத்துக்கும் போகலயாமே... அப்பிடி என்ன கப்பல் கவிழ்ந்த யோசன.....?” சிரித்துக் கொண்டே கேட்டவாறு வரம்பில் இருந்த புல்லுக்களை அறுத்தார் போடியார்.

“ஆ....அ...அது ஒன்டுமில்ல போடியார். பசிக்கல்ல, அதான் சொனங்கி சாப்பிடுவெம் எண்டு இருந்திட்டன்” எளயவன் எதையோ விழுங் கி மறைக்கிறான் என்பதை அவன் பேச்சுத்தடுமாற்றமும் அவன் முகமும் சொல்லியது போடியாருக்கு.

போடியாரின் கேள்வியில் திக்குமுக்காடிப் போனான் இளையவன். தன் மீதான தக்குவா வின் கண் முடித்தனமாக காதல் விவகாரத்தை போடியாரிடம் எப்படி சொல்ல முடியும்? தக்குவாவைவயும் காட்டிக் கொடுக்க முடியவில்லை தன்னையும் காத்துக் கொள்ளத் தெரியவில்லை.

இளையவன் நெருப்பில் விழுந்த விட்டிலாய் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். புல்லை அறுத்துக் கட்டி வரம்பில் தூக்கி வைத்துவிட்டு பறனுக்கு வந்து இளையவன் அருகில் உட்கார்ந்த போடியார்,

“ஒருவரிசம் ரெண்டு வரிசமில்ல எளயவன் ஏழ வரிசமா ஒன்ன எனக்கி தெரியும். இந்த ஏழ வரிசத்தில் போகத்துக்கு ஒரு மொறதான் நீ ஒங்கு உம்மா வாப்பாவோட, குடும்பத்தோட

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி இரிந்திருப்பாய். மத்தபடி என்னோட தான் ஒண்ட வாழ்க எல்லாம். நான் பார்த்துப் பார்த்து வளத்தவன் நீ. ஒண்ட ஒவ்வொரு அசைவும் எனக்குப் புரியும் உண்மை செல்லப்போனா ஒண்ட உம்மா வாப்பாவ விட ஒன்னுல கூட பாசம் காட்டுறதும் நான்தான். ஒண்ட என்ன பெரச்சின எண்டாலும் எனக்கிட்ட ஒழிக்காம செல்லு. நான் அத தீர்த்து வைக்கிறன்.”

போடியாரின் பேச்சு இளையவனின் நெஞ்சை வேல் கொண்டு தைப்பதாய்ப் போனது இளையவனுக்கு நெஞ்சு வெடிப்பது போல் இருந்தது. பீறிட்டு வந்த அழுகையை அடக்க முடியாமல் போடியாரின் மடியில் விழுந்து குலுங்கிக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்து விட போடியாருக்கு ஆச்சர்யத்துக்கு மேல் ஆச்சர்யமாகி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அவனின் அழுகை அவரையும் கண் கலங்க வைத்தது.

கிடே நேரம் ...

ஒல்லிவில்லுக் கிராமத்தில் இருள் கவிய ஆரம்பித்திலிருந்த அந்தவேளையில் களியோடையாறு என்று சொல்லப்படும் கங்காணியன் ஒடையை அடுத்து, ஒரு குளத்தின் அமைப்பை ஒத்திருந்த அழகிய வில்லு ஒன்றில் ஒல்லிப் பூக்களுக்கு மேலாக துள்ளி

விளையாடும் மீன்களைப் பிடிக்க நீண்ட நேரமாய் ஒரு வெள்ளைக் கொக்கு ஒற்றைக் காலில் கரையில் தவமிருந்தது. முஸ்லீம்கள் பூர்வீக குடிகளாக வாழ்ந்த ஒல்லிப் பூக்கள் நிறைந்திருந்த இந்த ஒல்லிவில்லில்தான் அப்போது இலங்கையை ஆண்ட சிங்கள மன்னர்கள் சிலர் அடிக்கடி படகுகளிலும் வள்ளங்களிலும் நீராட வருவதாகவும் ஒரு வரலாறு இருக்கிறது. வெகு நேரமாய் ஒரு மீனையாவது பிடித்து விட வேண்டும் என்று ஒற்றைக்காலில் காத்து நின்ற கொக்கின் பொறுமையை ரசித்தவாறு

வில்லில் பிடித்த பண்யான், குட்டை, சுங்கான், கெழுத்தி போன்றசில ரூசியான் ஆத்து மீன்களுடன் வலையை தூக்கி தோளில் போட்டுக் கொண்டு வீடு நோக்கி நடக்கலானார் அச்சி முகம்மது. கடந்த சில நாட்களாக கடலில் சோளாந்து ஒடுவதால் தோணிகள் எதுவும் கடலுக்குப் போகவில்லை. கடலுக்குச் செல்லாத காலங்களில் இப்படி ஆத்து மீன் பிடிக்க வருவது இந்த கிராமத்து மக்களின் வழக்கு.

“முக்குலுத்து...., புள்ளேய்....முக்குலுத்து”

வேலியில் வலையை விரித்துக் காயப் போட்டவாறு மனைவியை அழைத்தார் அச்சி முகம்மது.

“என்ன... கத்தி ஊரக்கூட்டு. ஒரு தெரம் கூப்பிட்டாப் காணாதா...?”

போத்தல விளக்குக்கு நூல் சீலையில் திரி செய்தவளாக உள்ளே இருந்து வெளியே வந்தாள் இளையவனின் தாய்.

தென்னை ஒலையால் கட்டி கையிலிருந்த மீன் கோர்வையை மனைவியிடம் நீட்டினார்.

“இந்த மால மஹரிக் கு நேரம் ஆத்து மீன் கொண்டாறைங்களா..... பே பிசாக பார்வையாகி இருக்குமே. இனி இத கறியாக்கினா பச்சத் தண்ணியாத்தான் இரிக்கும்”.

தன் தாயிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்ட மூட நம்பிக்கைக் கொள்கையை ஒப்புவித்தவளாக மீன் கோர்வையை ஆராய்ந்தாள் அதில் ஒரு கை மீன் இருப்பதைக் கண்டு முகம் மலர்ந்தவளாக சொன்னாள்.

“கை மீண்டா எளயவனுக்கு கடும் விருப்பம் பொரிச்சித்தாறன் எளயவனுக்கு கொண்டு குடுத்துட்டு வாறீங்களா...?” உச்சாகம் பொங்கக் கேட்டாள் முக்குலுத்து.

“இதுக்குப் பொறவு எங்கே போறபுள்ள.... நல்ல இருட்டிட்டு மீன் பொரிச்சி வை, சுபஹால் கொண்டு போய் குடுத்திட்டு வாரன்”

என்று விட்டு கைகால் அலம்பப் போனார் அச்சி முகம்மது அரை மனதுடன் அடுப்படி சாம்பலை அள்ளிக் கொண்டு மீனை அறுக்க கிணற்றிக்கு கணவாலாம்பை கொழுத்திக் கொண்டு நகர்ந்தாள் முக்குலுத்து.

பொன்னன் வெளியில் கிருள் கவிய ஆரம்பிக்கும் போது...

இளையவனின் தலையை தடவிக் கொண்டிருந்தார் போடியார். இளையவன் அழுது முடித்து தேம்பியவனாக அவர் மடியிலேயே தலைவைத்திருந்தான்.

“எழும்பு எளயவன்... கொழுறினது போதும் கண்ண தொட.....”

கண்களையும் கன்னத்தையும் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான் இளையவன்

“இப்ப செல்லு என்ன நடந்தது... ஒன்ட பெரச்சினைதான் என்ன...?”

மீண்டும் கண்கள் கண்ணீரால் பனிக்க காலையில் நடந்த

அலீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி
சம்பவங்களை ஒன்று விடாமல் சொல்ல ஆரம்பித்தான் இளயவன்.

தூரத்தில் கார் மேகங்கள் இரண்டு இருட்டில் வழி தெரியாமல் முட்டிக் கொண்டதும் பளீர் என்ற வெளித்சத்தில் வனமெல்லாம் ஒரு கணம் பகலாகி இரவாகிய போது காதுகளை கிழித்த வானத்தில் ஒலி போடியாருக்கு மட்டும் இதயத்தில் இடியாய் இறங்கியது. வானத்து மழை மெல்ல மெல்ல பொழிய ஆரம்பித்ததோடு போடியாரின் கண்களிலும் அருவி பெருக்கெடுக்க ஆரம்பித்த போது இளயவனின் கண்களின் நீர் துளிகள் வற்றி இருந்தது.

பாறை வெடித்து மிருகம் வந்ததாய் உணர்ந்தார் போடியார். தன் கண்ணை தானே குத்திக் கொண்ட வலி. முள்ளம் பன்றி முள்ளில் அரியாசனம் அமைத்து அதில் தன்னை யாரோ அமர வைத்த இருப்பு. பறனின் கணுக்காலில் சாய்ந்தார் போடியார். கண்கள் இருளை வெறித்தது.

போடியாரைப் பார்க்கும் தீராணியற்று பூமியை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளையவனின் காலில் தனது இரவு விருந்தை முடித்து ஏப்பம் விட்டுப் பறந்தது காட்டு நுளம்பு ஒன்று.

இரவு வானில் தேய்ந்து போன நிலவு கிழக்கிலிருந்து புறப்பட ஆரம்பித்திருந்தது. காட்டுப் பூக்களின் வாசத்தை அள்ளி வந்த ஒரு தூரத்துக் காற்று இவர்கள் இருவரும் அமர்ந்திருந்த பறனின் போட்டு விட்டுப் போனது. மூளையின் உணர்வுகளைப் பாதித்த அந்த வாசத்தில் நினைவுச்சு வந்த போடியார் எதுவும் பேசாமல் மெல்ல இறங்கி மாட்டுக்கு வெட்டிய புல்லை எடுத்துக் கொண்டு,

“ வா சாப்பிட போவம்.....”

அவர் பேச்சில் இருந்த முன் இடைவெளியில் ஏதோ ஒன்று குறைந்ததை உணர்ந்தான் இளையவன்.

இருந்தாலும் புயல் எங்கு மையம் கொள்ளப் போகிறதோ..... என்ன நடக்குமோ என்ற பீதியை மனதில் கொண்டு மௌனமாய் போடியாரை பின் தொடர்ந்தான். மழை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. மௌனத்தின் பாரம் அன்றுதான் புரிந்தது இளையவனின் இதயம் நிமிடத்திற்கு ஆயிரம் முறை என்ற வேகத்தில் அடித்துக் கொண்டது. போடியாரின் வீடு நெருங்கும் போது வேகவேகமாய் அடிக்கும் இதயம் நின்று விடுமோ என்று பயந்தான் இளையவன். தொழுவத்தில் புல்லைக் கொட்டி விட்டு வாசலில் இருந்த முட்டியில் நீர் வார்த்து கை கால் முகத்தை லேசாக கழுவிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்.

இளையவன் அதே முட்டியில் நீர் வார்க்கும் போது அவனது காது நீண்டு வீட்டுக்குள் கிடந்தது. ஆனால் எந்த ஒசையும் வரவில்லை. முகத்தில் வடிந்த நீரை விரல்களால் வழித்தெடுத்து எறிந்து கொண்டு வீட்டுப் படியில் கால் வைக்கும் போது தூர்த்து ராணமர உச்சியிலிருந்து பாடும் ராக்குருவியின் பாடல், சோகம் கலந்த பயங்கரமாய் இளையவனின் இடது காதை வந்தடைந்தது.

“என்ன எளையவன் பகல் சோத்துக்கும் வராம எங்க போன தக்குவாக்கும் சொகமில்ல இல்லாட்டி அவக்கிட்டயாவது கட்டி அனுப்பி இருப்பன், எனக்கும் கடும் வேல”

ஒரு பிரளையம் நடக்கப் போவதை அறியாமல் தக்குவாவின் தாய் பேசுகையில், ரொம்ப கஸ்டப்பட்டு வரவளைத்துக் கொண்ட சிரிப்பை முகத்தில் அப்பிக் கொண்டு ஒரு கணம் திரும்பி சட்டையைக் கழற்றி மான் கொம்புக் கொழுவியில் போட்டுக் கொண்டிருந்தபோடியாரைபார்த்துக் கொண்டு

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலாள் குருவி
இளையவன் சொன்னான்,

“ஓ...ஓ ஒண்டுமில்லம்மா காலச் சாப்பாடு சொண்டக்கி திண்டதால்
பகல் பசிக்கல, அதோட எனக்கிம் இன்டைக்கு வயல்ல கடும்
வேல்..”

ஒரு வகையாக கஸ்டப்பட்டு பொய்கள் திரட்டி கூறி முடித்தான்.

“என்னமோப்பா வேலண்டா சோறு தண்ணி திங்காம
செய்யனுமுன்டு இல்ல. செரி எல்லாரும் இரிங்க சாப்பிடலாம்”

“அதுக்குமுன்ன தக்குவாவையும் அரட்டுங்க சோறு திங்க
பகல் படுத்தவள் இன்னும் எழும்பல. அவனும் பகல் சாப்பிடல்”

என்று விட்டு அடுப்படிக்குள் நுழைந்தாள். கண்கள்
சிவந் தவராய் போடியார் மெளனமாய் சாப்பாட்டிற்கு
போடப்பட்டிருந்த பாயில் வந்து அமர்ந்தார். எதுவுமே பேசாமல்
தலை குனிந்து அவர் எதிரே அமர்ந்தான் இளையவன்.
சாப்பாட்டை வைத்துவிட்டு,

“தக்குவாவை அரட்டலியா...”

கேட்டுக் கொண்டே வீட்டுக்குள் நுழைந்து மகளை அரட்டி
எழுப்பிவந்து சாப்பிட உட்கார வைத்து விட்டு அவள் எதிரே
ஆமீனா அமர்ந்தாள்.

நாலு பேரும் நாலு திசைகளிலும் அமர்ந்து கொண்டதும்
அந்த சூழலை சரியாச் சொல்லியது.

அள்ளும் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி வாப்பாவின் மௌனத்தையும் இளையவனின் சோகத்தையும் உம்மாவின் அப்பாவித் தனத்தையும் அவனதானித்த தக்குவாவிற்கு நிலமை புரிந்துவிட்டது. இளையவன் வாப்பாவிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டான் என்பது அவனுக்கு உறுதியாகிவிட்டது.

போடியாரின் மௌனம், இளையவனின் முகபாவம் இவற்றை அவதானித்த ஆழினா,

“என்ன வயலுக்க நின்னு வந்ததில இருந்து ரெண்டு பேரும் பேயறஞ்ச மாரி இரிக்கீங்க...?”

உணவை பரிமாறிக்கொண்டு கேட்டாள்.

உணவைப் பிசைந்தவாறு வாப்பா என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதை அவதானித்தாள் தக்குவா. பீங்கானுக்குள் சோற்றை எண்ணினான் இளையவன்.

மனைவியை அன்னார் ந் து பார் த்த போடியார் இளக்காரமான ஒரு சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

“என்ன நடக்கு தெண்டு எனக்கெண்டா ஒண்டும் புரியல்” புருவத்தை உயர்த்தி கூறிவிட்டு சாப்பிடத் தொடங்கினான் ஆழினா.

“” மௌனம் ஏமாற்றம் தக்குவாவுக்கு.

“” மௌனம் இன்னும் பீதி இளையவனுக்கு.

“” மௌனம் நாளாந்த குழப்பம் ஆழினாவுக்கு.

பீதி தொடங்கி வைக்கப்பட்டது. தக்குவாவுக்கும் ,

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி இளையவனுக்கும். சாப்பிடடு முடித்து விட்டு மௌனமாய் வெளியாகி முன் விராந்தையில் கிடந்த சாய்வு நாற்காலிக்கு பாரத்தை கொடுத்தார் போடியார். இளையவனை கூர்ந்து பார்த்தாள் தக்குவா அந்தப் பார்வைக்கு அவளுக்கே அர்த்தம் புரியவில்லை. யாரையுமே நிமிர்ந்து பார்க்காமல் கை கழுவிக் கொண்டு எழுந்து சென்று முன் விராந்தையின் மூலையில் கொழுவி இருந்த அரிக்கன் ஸாம்புக்கு உயிர் கொடுத்து எடுத்துக்கொண்டு வயல் காவலுக்கு நடந்தான் இளையவன்.

அடுப்படி வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வந்த ஆழினா வெற்றிலைப் பெட்டியுடன் கணவனருகில் வந்து அமர தக்குவாவோ உம்மா விரித்துக் கொடுத்த பாயில் நூளம்புக்கும் குளிருக்கமாக காலை ஒளித்துப் போர்த்திய போர்வைக்குள் நினைவுக் காட்டில் மனதை எறிந்து கவலைப் பயங்கரங்களை சேகரிக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

விட்டத்தை வெறித்துப் பார்த்து மனதின் திட்டங்களுக்குள் மரித்துக் கிடந்த போடியாரை மனைவியின் பழைய பாக்குவெட்டி அழுகை உயிர் கொடுத்து எழுப்பியது.

விளக்கு வெளிச் சத்தில் போடியார் கன்னத் தில் உருண்டோடிய நீர்த்துளிகள் வைரத் துண்டுகளாய் ஒளிர்ந்து ஆழினாவின் கண்களுக்குள் தெறித்தது.

காரணம் கேட்ட ஆழினாவிடம் கொஞ்சம் தயங்கி பின் பூரண விளக்கம் கொடுத்தார் போடியார். வாயடைத்துப் போய் தாயிருக்க உள்ளே கண்களில் சிற்றோடை வெட்டி சேயிருந்தாள் துயில் மறந்து.

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

அன்றை இரவுப் பொழுது எல்லோருக்கும் உலகத்தின் தொங்கலில் கிடந்தது. மழை முடிந்திருந்தது. நனைந்த நாய்கள் உடம்பை உசுப்பி நீர்த்துளிகளை விடுவது போல காற்றில் இலைகளை உசுப்பி மரங்கள் நீர்த்துளிகளை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அதிகாலை 02 மணியிருக்கும் நிலவு காய்ந்து கொண்டிருந்த வானத்தில் பன்றிகளின் ஊட்டுவலை காட்டிகொடுக்க ஆட்காட்டிப் பறவை எழுப்பிய ஒலியை அந்த இரவில் எட்டுக் காதுகள் கேட்டன.

09

சேவலை கூவச் சொல்லி எழுப்பிவிட்டு முக்குலுத்து எழுந்து முகம் கழுவி தஹஜ்ஜத் எனும் அதிகாலைத் தொழுகையை தொழுதுவிட்டு அடுப்பங் கரைக்குச் சென்றாள் மகன் இளையவனுக்கு அனுப்ப மீன் பொரிக்க. அடுப்படிச் சத்தத்தில் கண் விழித்த முக்குலுத்தின் முத்த மகன், கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு உடுத்திருந்த சாறனை அவிழ்த்து தலையை போர்த்திக்கொண்டு கடற்கரைக்குப் புறப்பட்டான்.

முக்குலுத்தின் அடுப்படிவேலை முடியும் போது சுபஹ் தொழுகைக்கு பள்ளியில் இருந்து அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. கணவனை வந்து தொழுகைக்கு எழுப்பிவிட்டு தானும் தொழுப் போனாள்.

தொழுதுவிட்டு முக்குலுத்து ஊற்றிக் கொடுத்த சாயத்தை சர்க்கரையுடன் குடித்துக் குடித்துவிட்டு இளையவனுக்கான

அளீஸ் டாம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி பொதியை சைக்கிளில் மாட்டிக் கொண்டு விடிந்தும் விடியதாது மான அந்த காலைப் பொழுதில் பொன்னன் வெளி நோக்கி பயணமானார் அச்சிமுகம்மது.

நிசப்தமான அந்தக் காலைப் பொழுதில் அவரின் துவிச்சக்கர வண்டி எழுப்பிய ஒலி வீதி நெடுகே தூர ஏறியப்பட்டு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது. அதிகாலைப் பறவைகளின் ஒலிகள் காற்றில் கலந்துவிடப்பட்டிருந்தது.

காலைப் பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்த வேளை வயல் வேலைக்கு செல்பவர்களின் நடமாட்டமும் ஒன்றிரண்டாகிக் கொண்டிருந்தது அவர்களோடு சேர்ந்து அச்சி முகம்மதுவும் போடியாரின் வீட்டை வந்து அடைந்துவிட்டார்.

பொழுது புலர்ந்துவிட்ட போதும் இன்னும் யாரும் எழுந்திருக்காமல் வீடு பூட்டிக் கிடந்தது அச்சி மஹம்மதுக்கு ஆச்சர்யத்தைக் கொடுத்தது.

“போடியார் சுபஹுக்கெல்லாம் எழும்பி விடுவாரே...இன்று இன்னம் ஏன் எழும்பவில்லை...? அல்லது வீட்டில் யாரும் இல்லையோ...?” பல வாறாக சிந்தனை ஒடியது அன்றைக்கு.

“போடியார்..... போடியார்.....”

“போடியார்..... போடியார்.....” சத்தத்தைக் கொஞ்சம் அதிகப்படுத்தினார்.

“ஓம்....”

வீட்டில் இருந்து பதில் கிடைத்தது இப்போது. நிம்மதிப்

பெருமுச்ச விட்டார் அச்சி முகம்மது.

கண்களை கசக்கிக் கொண்டு வெளியில் வந்த போடியார். விறாந்தையில் கிடந்த பாயை விரித்து அமரச் செய்துவிட்டு.

“கொஞ்சம் இரிங்க இன்னாவாறன்”

என்று கூறிவிட்டு காலைக் கடன்களை முடிக்கச் சென்று திரும்பினார். முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு அச்சு முகம்மதின் எதிரே கிடந்த பாயில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார் போடியார்.

ஏதோ புதிய கவலை ரேகை ஒன்று போடியார் முகத்தில் ஒடி இருப்பதை ஊன் றி அவதானித்துக் கொண்டு காற்றின் அமைதியைக் குலைத்து ஒலிச்சமிக்ஞையினை ஏற்பத்தினார் அச்சி முகம்மது

“என்ன போடியார், ஒருநாளுமில்லாம பொழுது கெழும்பி இவ்வளவு நேரமாகியும் எழும்பாம படுத்த.....? கண்முண்ட வீங்குர அளவுக்கு படுத்திரிக்கீங்க.....?”

கண்கள் வீங்கியிருப்பது கடுமையான தூக்கத்தினால் என்று அச்சி முஹம்மது நினைத்துவிட்டார், இரவு முழுக்க அழுத்தினால் என்பது அவருக்குத் தெரியாது.

“ராவு வேட்டைக்கு போன..... அதான் எழும் ப சொண்ட்கிட்டு”

பொய் சொல்லப் பழகினார் போடியார். புரிந்து கொண்ட அச்சி முகம்மது வந்த விடயத்தையும் கொண்டு வந்த பொதியையும் போடியாரிடம் கொடுத்து விட்டு,

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

“அப்ப நான் வாறன் போடியார்..... இப்பிடியே போய் வயலுக்க
எளயவனையும் பாத்துப்பட்டு போறன்”

எழுந்தார் அச்சி முஹம்மது.

“இரி அச்சியம்மது..... என்ன அவசரம்..... தேத்தண்ணி
குடிச்சிப்பட்டு போகலாம் இரியன்..... புள்ள அச்சியம்மதுக்கும்
எனக்கிம் ரெண்டு தேத்தாண்ணி தா”

இந்த அன்பான உபசரிப்பு அன்று இல்லாமலிருந்தது அச்சி
முகம்மதுக்குப் புரிந்தும் புரியாதவாராய் படியிறங்கி நடக்கலானார்.
வீதிவரை வழியனுப்ப மௌனமாய் பின் தொடர்ந்த போடியார்
கடப்பருகே சென்றதும்,

கடுமையாக எதையோ சிந்தித்தவராக

“அச்சியம்மது கொஞ்சம் நில்லு.....கொஞ்சம் கதைக்கணும்”

போடியாரை திரும்பிப் பார்த்த அச்சியம்மது புருவம் உயர்த்தி
கேள்விக் குறியை நெற்றிச் சுருக்கத்தில் கொண்டு வந்தார்.

மீண்டும் குடிசையை நோக்கி போடியார் முன்னே செல்ல,
அச்சியம்மது பின் தொடர்ந்தார்.

அன்றைய பொழுது இளயவனுக்கும் தாமதமாகித்தான்
விடிந்தது. பறனுக்கு கீழ் புகைந்த இரவு மூட்டிய தீணாவின்
மிகுதிக் கட்டையை எடுத்து தட்டி அணைத்துவிட்டு, புல்லின்
இதழ்களில் இரவு எழுதிய கண்ணீர் கவிதைகளை இளயவனின்
பாதம் படிக்க கடன்களைத் தீர்க்க ஆற்றங்கரை நோக்கி
நடந்தான். இரவு பாவித்த போதை வஸ்த்துவின் போதை தலையை
விட்டு இறங்காதவன் போல் இளயவனுக்கு தலை வலித்தது.

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி கீழே விழுந்து உடைந்து போன நாட்டுக் கோழி முட்டையாய் இளையவளின் சிந்தனை கிடந்தது. எதையும் சிந்திக்கவோ இறுதி முடிவெடுக்கவோ முடியவில்லை அவனால்.

காலைக் கடன்களை கரைகள் நீண்ட ஆற்றில் முடித்து வந்து “அதிகாலைத் தொழுகை, தூக்க மயக்கத்தில் தவறிப் போனால் அதனை கண் விழித்து எழும்பியவுடன் தொழலாம்” என்று போழியார் கற்றுக்கொடுத்ததை மறக்காமல் மனதில் வைத்து வரப்போர் வாகை மரநிழலில் புற்களில் நெற்றி பதித்து ‘கிப்லா’ நோக்கி தொழ ஆரம்பித்தான் இளையவன்.

மனப்பாரம் நீங்க இறைவனை வேண்டி பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு பறனுக்கு திரும்பி அரிக்கன் லாம்பை இடக்கையிலும் மண்வெட்டியை வலப்பக்கத்து தோழிலும் வைத்துக் கொண்டு, நடப்பது நடக்கட்டும் என்று இறைவனில் பாரத்தைப் போட்டு அடிகளை எண்ணி வைத்தான் தக்குவாவின் வீட்டை நோக்கி.

குடிசை வேற்றுக் கிரகமானது தக்குவாவுக்கு. நேற்று வரை கலகலப்பாக பேசிக் கொண்டிருந்த தாய், கடைசி இரவின் பின் தன் முகத்தை கூட சரியாகப் பார்க்காமல் மௌனமாய் இருப்பதை தக்குவாவால் தாங்க முடியவில்லை. வாப்பாவும் அப்படித்தான் பெரும்பிழை செய்துவிட்டேனா? என்ற கேள்வி மனதின் சுவரெல்லாம் ஒட்டிக் கிடந்தது.

தன்னை இப்படிக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டானே என்று இளையவன் மீது ஒரு வெறுப்பு ரேகை இளையோட ஆரம்பித்தது தக்குவாவுக்கு

“துரோகி....” என்று சொல்லலாம்..? என்ற விவாதத்திற்கு

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி இறுதித் தீப்பை தக்குவா இன்னும் வழங்கவில்லை. ஏனென்றால் இளையவன் மீதான ஆழமான காதல் அவளை விலங்கிட்டிருந்தது. முகம் பார்த்து பேசா விட்டாலும் உம்மா ஊற்றி வைத்திருந்த தேனீரைக் குடித்துவிட்டு துவைக்க வேண்டிய ஆடைகளையும், குளித்து விட்டு மாற்றுவதற்கான உடையுடனும் பூவலுக்கு நடந்தாள் தக்குவா. வானத்தில் விமானம் சென்ற பாதையில் கலைந்து கிடக்கும் வெண்புகை போல் மனது படர்ந்து கலைந்து கிடந்தது.

எப்படி ஆரம்பிப்பது? எதைப் பேசுவது...? எதை விடுவது...? சொல்லி விடுவோமா மறைப்போமா.....? ஒரே விடயம் பற்பல கோணங்களில் கேள்வியாய் எழுந்தது போடியாருக்கு. கெளரவம் குறுக்கே நின்றாலும் நிரப்பந்தம் நிராயுதபாணியாய் நிற்காதால் திட்டிரென பேச்சை ஆரம்பித்தார் போடியார்.

“என்ற தக்குவாவுக்கு கலியானம் பண்ணலா மென்றிருக்கன் அச்சியம்மது.....”

“அதுக் கென்ன போடியார், நல்ல வெசயம் தானே, சொன்னாம் கெதியா பாத்து முடிங்களன்.....”

சங்கடத்தை தலையில் கோர்த்துக் கொண்டு,

“தப்பா நெனக்காத அச்சியம்மது.....தக்குவாவுக்கு எளையவனை புழிச்சிரிக்காம்

கலியானம் பண்ணினா அவனத்தான் பண்ணுவாளாம். இல்லண்டா ஆத்துல உழுந்து உசிர உட்டுடுவன் என்று செல்றாள்..... எனக்கெண்டா ஒண்டும் புரியல அச்சியம்மது. நேத்து இந்த கதயக் கேட்டதில் இருந்து ராவெல்லாம் எனக்கு நித்திரையுமில்ல.....”

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

“நாம என்னதான் கனவு கண்டு வந்தாலும் கடைசியில் அது அதுர தலையெழுத்துப்படிதானே நடக்குது?”

“இதுக்கு நீதான ஒரு முடிவ செல்லன்றும்...”

பெரு முச்ச விட்டவராக கண் கலங்கினார் போடியார். அச்சிமுகம்மதுவுக்கு ஒவ்வொரு சொல்லும் அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சியாய் விழுந்தது. ரொம்ப நேரமாய் சிந்தித்தார் அச்சிமுகம்மது. அந்த இடைவெளியில் போடியாரும் எதுவும் பேசவில்லை.

“போடியார் நல்லமனிதர் அவர் குடும்பத்தோடு சம்மந்தம் வைத்திருக்க குடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். கூலிக்கு வேலைக்கு வந்தவனையே மருமகனாக்க போடியார் முன் வந்திருப்பது மகஞுக்காக என்றாலும் அதில் அவர் பெருந்தன்மையும் இருக்கிறது. இதற்கு முக்குலுத்து என்ன சொல்வாள்.....? போடியார்ற ஊட்டு சம்மந்தம் என்றால் வேண்டாம் என்றா சொல்லப் போகிறாள்? சரி இதுக்கெல்லாம் மேலே இரண்டு பேருக்கும் இடையிலான வயது வித்தியாசம் என்ன.....? இது போடியாருக்கும் தெரியும்தானே மனைவி தன்னை விட வயதில் முத்தவளாய் இருப்பது ஒன்றும் தப்பில்லையே. நபியவர்கள் கூட முதல் மனைவியாக விதவையாக இருந்த 40 வயது நிரம்பிய கதீஜா நாயகியைத்தானே 25 வயதில் முடித்தார். இதுக்கு இளையவன் ஒத்துக் கொள்வானா.....?”

ஆயிரம் கேள்விகளை தனக்குள் எழுப்பி தீர்வு கண்டவராக அச்சி முகம்மது சொன்னார்,

“செரி போடியார் எனக்கு இதுல பூரண சம்மதம், உங்கட குடும்பத்தோட சம்மந்தம் வெய்க்க நாங்க குடுத்து வச்சிரிக்கணும்.

இதுல ஒண்டும் தப்பில்லையே. ஊட்ட நான் முக்குலுத்துகிட்டியும் செல்றன் அவ ஒத்துக்குவா எதுக்கும் ஒரு வாத்த பொடியனுக்கிட்டியும் கேட்டுங்கங்க.....”

போடியார் முகத்தில் புன்னகை மொட்டும் விடும் போது வயலில் இருந்து இளையவனும் வந்து சேர்ந்து விட்டான்.

அந்த காலைப் பொழுதில் வாப்பாவை கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. போடியார்தான் சொல்லி அனுப்பி வாப்பா வந்திருக்கிறாரோ..... நம்மை வேலையை விட்டு அனுப்பப் போகிறாரோ போடியார்.....? என்ற குழும்பிக் கொண்டு வந்தவனுக்கு வாப்பாவின் முகத்தில் புன்னகையைக் கண்டதும் குழப்பம் பத்தாம் வாய்ப்பாட்டைப் போட்டுப் பெருக்கிக் கொண்டது.

இருவரும் இளையவனை அருகில் அழைத்து உட்காரவைத்து விடயம் விளக்கி தங்களின் பரிபூரண சம்மதத்தைச் சொல்லி அவனின் சம்மதத்தினை எதிர்பார்த்தபோது இளையவன் தனது சம்மதத்தை மௌனத்தின் தட்டில் பரிசாக வழங்கினான். அது தக்குவாவின் காதலின் வெற்றிப் பரிசு என்பதை இளையவனின் மனது ஒரு தரம் ஞாபகப்படுத்தி. அவனுக்குச் சொன்னது.

கணவன் மார்களின் பேச்சில் மனைவிமார்கள் திருப்த்தி கண்டதில் முக்குலுத்தும் ஆழினாவும் சம்மந்தம் கலந்து கொள்ள தக்குவா நூறாயிரம் இறக்கை கட்டிப் பறந்தாள். இளையவன் நடந்து கொண்ட விதம் தப்பானதல்ல என்பதை உணர்ந்து கொண்டவள் மனதால் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

பெரியவர்கள் கூடிப் பேசி, இனிய நாள் ஒன்றில் இளையவன் - தக்குவாவின் திருமணம் நடந்தேறியது. திருமணத்தின் முன் இளையவன் மீது கொண்டிருந்த தக்குவாவின்

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

காதல், பின்னர் இரட்டிப்பானது. எல்லாவற்றுக்குமாக சேர்த்து தக்குவா மேல் உயிரையே அவள் மீது வைத்திருந்தான். அன்புக்கு இலக்கணமாக இருவர் வாழ்வும் இலங்கியது.

கொஞ்ச நாள் தாய் வீட்டில் இருந்த இளையவன் 06 மாதங்கள் சென்றபின் மீண்டும் சேனைக்கு சென்று வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கத் தொடங்கினான்.

10

நிலவு வெளிச்சத்தில் தூரத்தில் பறந்து சென்ற ஆட்காட்டிப் பறவை போட்ட ஏச்சம் நேராய் வந்து இளைய தம்பி காக்காவின் நெற்றியில் விழுந்த போது ஜம்பது வருடங்களுக்கு பின்னால் நின்றவர் திடீரென நிகழ்காலத்திற்கு தூக்கி ஏறியப்பட்டார். நெற்றியைத் தொட்டு முகர்ந்து பார்த்து வாசம் பிடித்தபவர்.

“நாசமத்த ஆக்காட்டி.....” என்று முனு முனுத்தவராக சாக்குப் பதிந்த தேகத்தை சாக்குக் கட்டியில் இருந்து பிரித்து எடுத்துக் கட்டிலில் சாந்தியிருந்த கைத்தடியை எடுத்து ஊன்றியவராக எழுந்து சென்று வாசலில் இருந்த முட்டியில் நீர் வார்த்து நெற்றியைக் கழுவிக் கொண்டவர் ஒரு மிடறு தண்ணீரால் தொண்டையையும் நனைத்துக் கொண்டார். அந்த முட்டியில் சிந்தும் நீரை நம்பி ஒரு சீரக கொச்சிக் கண்ணறையும் நட்டிருந்தார் இளையதம்பி காக்கா.

சுருக்கம் விழுந்த முகத்தை நடுக்கம் கொண்ட கைகளால்

அள்ளும் எம் பாயிள் _____ வயலான் குருவி துடைத்துக் கெண்டு இரவு வானத்தை வாசித்து நேரத்தை அறிந்து கொண்டார். நீண்ட நேரமாய் பனியில் படுத்திருக்கிறோம் என்பதை நெஞ்சு பாரமாகி இருப்பதை வைத்து உறுதி செய்து கொண்டார்.

நிலவுவானின் நள்ளிரவு தாண்டிய அந்த அதிகாலை இன்று ஏனோ அவருக்கு விசித்திரமாயும், விருப்பமாயும் இருந்து தன் பழைய நினைவுகளை அசைபோட.

பழைய சாறானால் தலையை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு கிழிந்த போர்வையால் உடம்பை பாதி மறைத்துக் கொண்டு மீண்டும் அந்த சாக்குக் கட்டிலுக்கே சென்றார்,

தன் பழைய நினைவுகளை இழுத்துக் கொண்டு.

போயிலை கொடுத்த ஒணான் போல, காலம் கன வேகமாய் சுத்தியிருந்தது. நேற்கு கடையில் வாங்கிய சவர்க்காரமாய் காலம் படுவேகமாய் கரைந்து கொண்டிந்த போது இளையவன் - தக்குவாவிற்கு இடையிலான அன்பு நாட்டின் விலைவாசியாய் கடும் வேகமாய் உயர்ந்து கொண்டிருந்தது. கணவன் மனைவியின் உன்னதமான உறவுக்கு உதாரணமாக இவர்கள் இருவரையுமே ஊர் சொல்லும் அளவிற்கு விரிசல் விழாத ஒரு பிணைப்பு அவர்களுக்குள் உருவாகியிருந்தது.

அந்த அன்புக்குப் பரிசாக ஆண்டவன் அவர்களுக்கு நான்கு பிள்ளைச் செல்வங்களைக் கொடுத்திருந்தான். இளையவனின் மாமனாரான அவக்கர் லெவ்வை போடியாரும் மனைவியும் அந்த இடைவெளியில் ஒருவர் பின் மற்றவராக காலமாகியிருந்த அதேவேளை இளையவனின் குடும்பத்தில் அவனது தந்தை மட்டும் காலமாகிவிட்டிருந்தார். இந்தத் தொடர் மரணங்கள் கணவன்

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ - வயலான் குருவி
மனைவி இருவரின் மனநிலைகளையும் கடுமையாக
பாதித்திருந்தாலும் காலம் அவற்றையெல்லாம் மெல்ல மெல்ல
மாற்றியது.

போடியார் தன் மகள் தக்குவாவுக்கும் மருமகன்
இளையவனுக்கும் சீதனமாக கொடுத்த அந்த பெருநிலப் பரப்பில்
தன் பழைய தொழிலையே செய்து கொண்டு வாழ்க்கையை
நிம்மதியாக ஓட்டிக்கொண்டிருந்தார் இளையவன். போடியார்
விட்டுச் சென்ற அத்தனையும் இளையவன் கேட்காமலேயே அவனை
வந்து அடைந்தது. அதில் மிக முக்கியமானது அந்த பகுதியின்
தலைவர் பொறுப்பும் கொளரவழும்.

பொறுப்புக்கள் கைக்கு வந்த கையோடு பெரும் பிரச்சினையும்
இளையவனை வந்து அடைந்தது. போடியார் காலத்தின்
ஆரம்பித்திருந்த சிலைகளையும் பழைய கல்வெட்டுக்களையும்
கொண்டு வந்து முஸ்லிம்களின் நிலப்பகுதிகளுக்குள் புதைத்த
அதே பிரச்சினை பல வருடங்கள் கழித்து மீண்டும் இளையனுக்கு
தலையிடியாய் வந்து சேர்ந்தது.

நள்ளிரவு பன்னிரண்டை தாண்டிவிட்ட வேளை வாசலில்
படுத்துக் கிடந்த இளையவனின் நாய் உறுமி உறுமி கடுமையாக
குரைக்க ஆரம்பித்தது. சத்தம் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட
இளையவன் மரவள்ளிச் சேனைக்குள் பன்றி புகுந்து விட்டதோ
என்று பதறிக்கொண்டு அரிக்கன் லாம்புடன் வெளியில் வந்தார்.

நாய் குரைத்த திசையில் இருந்து

“ காக்கா... காக்கோ...”

“ ஒம் ஒம் ஆர்ரம்பி அதே...”

“ நாங்கான் காக்கா சீனியம்மதும் தங்கமரைக்கானும் வந்திருக்கம்”

“ஆ.. சீனியம்மதா... நின்டுக்கங்க வாறன். என்ன சீனியம்மது என்ன பேரச்சின இன்னரம் வந்திருக்கீங்க...? ஆருக்கும் வருத்தமா?”

கேட்டுக்கொண்டே நாயை விரட்டிவிட்டு படலைக் கதவை நோக்கி நடந்தார் இளையதம்பி. படலைக் கதவைத்திறந்து இருவரையும் உள்ளே அழைத்து விவரம் கேட்டார்.

நெல் அறுவடை முடிந்து சேனைப் பயிர்ச்செய்கை காலம் என்பதால் வயல் நிலங்களில் ஆள்நடமாட்டம் குறைந்திருந்த சந்ஹர் ப்பத்தை தங்களுக்கு சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் விகாரைப் பகுதியில் இருந்த சில குள்ள நரிகள். பொன்னன்வெளி மக்களின் நிலத்திலேயே குறியாக இருந்த அவர்கள் அதனை எப்படியும் தங்களது புனித பூமியென்று பிரகடனப் படுத்த எடுத்துவரும் பிரயத்தனங்களில் ஒன்றுதான் சிலைகளை யாருக்கும் தெரியாமல் புதைத்து விட்டு மீண்டும் வந்து அதைக் கண்டு பிடிப்பாதாக நாட்கம் ஆடுவது.

இந்த ஆள்நடமாட்டம் குறைந்த காலப்பகுதியைப் பயன் படுத்தி மீண்டும் சிலைகள் புதைக்க இரவு வேளைகளில் ஊடுருவ ஆரம்பித்தார்கள். அன்றைய தினம் தற்செயலாக வயல்வெளிகளில் உலாவும் முயல்களை வேட்டையாட வந்த சீனிமுஹம்மதுவின் கண் ணில் இதில் ஒருவர் மாட்டிக் கொண்டார். சீனிமுஹம்மதுவின் பிடியிலிருந்து அவனால் தப்பிக்கொள்ள முடியாமல் போனது. அவனை மடக்கிப் பிடித்து கட்டி வைத்துவிட்டார்.

கடுமையாக கோபம் கொண்ட சீனி முஹம்மது பக்கத்துச்

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி சேனை தங்கமரைக்காரையும் கூட்டிக் கொண்டு அவசர அவசரமாக வந்திருந்தார். இந்தப் பிரச்சினைக்கு என்ன தீர்வு காண்பது என்பதையும் கட்டுண்டு கிடக்கும் துரோகியை என்ன செய்வது என்பதையும் அவசரமாகப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த நள்ளிரவையும் பாராமல் அவர் வந்திருந்தார்.

“ அவன் வெட்டனும் காக்கா...” தங்க மரைக்கார் கொதித்தார்.

“ இந்த நயவஞ்சகனுகளுக்கு நல்லொரு பாடம் படிப்பிக்கனும் நாம்...” சீனிமுஹம்மதுவின் நிதானப் பேச்சு ஆனால் ஆவேசமாக இருந்தது.

“ போடியார்ர காலத்திலயும் இப்பிடி ஒருதரம் நடந்து பொறவு வெசாரைக்குப் போய் பெரியாக்களையெல்லாம் எடுத்து பேசி இனிஇப்பிடி யாரும் நம் மட பகுதிக் குள் ள அத்துமீற்கூடாதென்று எல்லாருக்கும் செல்லி அப்பிடி வாறுண்டாலும் நமக்கிட வந்து கேட்டுத்தான் வரனும் என்டு செல்லி அதுக்குப் பொறவு இந்த பெரச்சின இல்லாம இருந்தது. இப்ப என்னடாண்டா திரும்பியும் தொடங்கிட்டானுகள் ”

இளையதம்பிக் காக்காவின் இடையீடு அது.

“ காக்கா இதுக்கு நாம் ஒடனடியா நல்ல முடிவொண்டு எடுக்கனும் . இல்லாட்டி நம்மட தலயிலயே இவனுகள் கொச்சிக்கா அரச்சிபுடுவானுகள். ”

“ செரி புடிப்பட்டவன் கவனமா பாத்துக்கெங்க காலயில் பொன்னன்வெளியில இரிக்கிற எல்லா குடும்பத்தையும் கூப்புட்டு இதுக்கொரு நல்ல முடிவெடுப்பம் ”

என்று நிதானப்போக்கில் ஆறுதலும் அபிப்பிராயமும் கூறி வந்தவர்களை அனுப்பிவைத்தார் இளையதம்பி.

தலைவரின் அந்த நிதானமான முடிவில் உடன்பட்டாலும் உள்ளுக்குள் தீராத கோப வெறியுடன் விடைபெற்றுத் திரும்பினார்கள் வந்த இருவரும்.

அன்றைய பொழுது திகிலுடன் புலருமென்று இளையதம்பி காக்கா எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. இரவு கல்வெட்டுக்கள் புதைக்க பொன்னன்வெளிக்கு சென்றவனை காணவில்லை என்று காலையில் அன்னத் தேடி வந்த சிலர் அவன் கட்டப் பட்டு கிடப்பதையும் அவனைச் சுற்றி ஊர்மக்கள் கூடி நிற்பதையும் கண்டு மீண்டும் ஊருக்கு திரும்பிச் சென்று ஊரைத்திரட்டி வந்தார்கள் கைகளில் கூரிய ஆயுதங்கள் போருக்கு தயாராக நின்றன.

ஆயுதங்களுடன் சமாதானம் பேச வந்தவர்களைக் கண்டதும் ஊர்மக்கள் ஆத் திரம் கொண்டு கொதித் தெழுந் தனர். இளையதம்பி காக்கா இருதரப்பையும் சமாதனாமாக்குவதற்கு எடுத்த முயற்சிகள் வீணானது.

வாய்ப்பேச்சு முற்றி கலவரத்தில் வந்து நின்றது. சண்டைக்கென்றே வந்த விகாரைக் குழுவின் கைகளிருந்த உருட்டுக் கட்டைகளும் கூரிய ஆதங்களும் பொன்னன்வெளி மக்களை நோக்கி முதலில் நீலாவும் சினம் தலைக்கேறிய பொன்னன்வெளி மக்கள் திருப்பித்தாக்க ஆரம்பிக்க சண்டை பெரும் கலவரமானது.

போர் உக்கிரமடைந்தது கொண்டே சென்றது. இளையதம்பி இடையில் எதுவும் செய்ய முடியாமல் போய் கடைசியில் மக்களின்

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி பக்கம் நின்று போரிடவேண்டிதாயிற்று. இளையதம்பி காக்காவிள் பக்கம் காயம் பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகாமாகிப் போய்க்கொண்டிருப்பதை பார்த்ததும் பொன்னவளிக்குமுடிவுக்கு ஆவேசம் அதிகமாகியதில் எதிர்த் தரப்பில் எட்டு உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டதுடன் சண்டை முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது.

இளையதம்பி காக்காவுக்கு கவலை அதிகமானது. மனதில் ஏதோ கணக்கு ஒன்றைப் போட்டு தீர்வு கண்டு கொண்டிருந்தார். “ அடிப்பட்ட பாம்பு எப்படியும் கடிக்கத்தான் செய்யும்” இனி இதற்கு என்ன தீர்வு காண்பது இந்த ஊர்மக்களை எப்படி வரப்போகும் ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றுவது என்பது அவரது கவலைக்குரிய காரணமாக இருந்தது.

காயம் பட்டவர்களுக்கு உடனடி சிகிச்சைகளை செய்து கொண்டிருந்து விட்டு எல்லோரையும் அழைத்து, வர இருக்கும் ஆபத்துப் பற்றி விளக்கினார் இளையதம்பி காக்கா. தலைவரின் பேச்சில் இருக்கும் நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்டார்கள் மக்கள்.

“ அப்ப நாங்க என்னெய்வம் காக்கா...? ” எல்லோர் விழிகளிலும் கேள்விக் குறி தொங்கியது.

“ ஓடனடியா நாம எல்லோரும் இங்கிருந்து வெளியேறி கொஞ்ச நாளைக்கு ஒல்லி வில்லில் இருந்துட்டு வருவம்” என்றார்.

மக்கள் முகங்கள் விடியவில்லை. இத்தனை வருடம் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த யூமியைவிட்டு வெளியேறுவதா... என்ற கவலை எல்லோர் மனங்களிலும் இருப்பதை புரிந்து கொண்ட இளையதம்பி சொன்னார்,

“இப்போதைக்கு பொம்பளைக்கயும், புள்ள குட்டிகளையும் காப்பாத்துறதுக்கு இதவிட்டா வேறு வழி இல்ல. கொஞ்ச நாளைக்கு அங்கிருந்துவட்டு பொறவு திரும்புவதும். அவனுகள்ற கோபம் அடங்கி அவனுகள்ற பொழுய அவனுகளே உணருவானுகள் அதுமட்டுக்குமாவது நாம இங்க இருந்து போய்த்தான் ஆகணும்...”

இளையதம்யின் கடுமையான முயற்சியின்பேரில் பொன்னன் வெளி மக்கள் தங்கள் ஜென்ம பூமியை விட்டு பொட்டி படுக்கைகளுடன் வெளியேறினார்கள். கையிலும் மனதிலும் சுமைகளுடன் போகும் போது அவர்களோடு அங்கு வாழ்ந்த உயிரினங்களும் அவர்களை பின்தொடர்ந்தது. அண்டி வாழ்ந்த அண்டங் காக்கைகளும் மக்கள் கூட்டத்துடன் இணைந்து புறப்பட்டது.

ஒல்லி வில்லின் சனத் தொகை இப்போது அதிகரித்தது பொன்னன் வெளி மக்களால். இளையதம்பி காக்கா கனவிலும் நினைக்கவில்லை இப்படியொரு விபர்தம் ஏற்படும் என்று. “வாறத வாப்பம் நீங்க பயப்படாதீங்க காக்கா. வெரட்டுமே நாமளா அவனுகளா எண்டு பாப்பம்” என்றெல்லாம் மக்கள் வீரவசனம் பேசினாலும் அநியாயமாக உயிர்களைப் பறிகொடுப்பதில் அவருக்கு உடன்பாடிருக்கவில்லை.

காலம் கடந்தால் இந்த வடு கொஞ்சம் ஆறிவிடக் கூடும் என்று நம்பினார் இளையதம்பி காக்கா. இந்த மக்களோடு தனது நான்கு மக்களையும் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து தனது தாயின் இல்லத்தருகே ஒரு குடிசையை அமைத்துக்கொண்டு குடியேறினார். இத்தனை வருடங்களாக வாழ்ந்த பூர்வீகப் பூமியை விட்டுவிட்டு வந்தது மனதுக்கு மிகவும் கஸ்ரமாகத்தான் இருந்தது இளையதம்பி காக்காவுக்கு

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி
இருந்தாலும், இந்த நிலைமையில் வேறு எந்த முடிவையும் அவரால்
எடுக்க முடியாமல் இருந்தது.

கடிகார முள்ளின் வேகத்தில்தான் காலம் சென்றாலும் அது அதிக வேவமாகவே ஒடியிருந்தது. கிராமத்துக்கு வந்த இளையதம்பி காக்கா சில்லறைக் கடை ஒன்றை வைத்து வாழ்க்கையை ஒட்ட ஆரம்பித்தார். பிள்ளைகளைப் பாடசாலையில் சேர்த்திருந்தார் அவர்களும் சிறந்த கெட்டிக்காரர்களாக இருக்கவே உயர்கல்வியையும் தொடர அவர்களை வெளியூர்வரை அனுப்பி எல்லோரையும் படிப்பித்தார்.

பொன்னன் வெளியில் இருந்து வெளியாகி சில வருடங்கள் சென்றபின் அந்த மக்கள் இளையதம்பி காக்காவிடம் வந்து மீண்டும் அங்கு செல்வதற்கு அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். இளையதம்பிக்கும் மீண்டும் அங்கு செல்லவே மனது கிடந்து கடுமையாக துடித்தாலும் பிள்ளைகளின் படிப்பை பாதியில் நிறுத்தி விட்டு வருதோ அல்லது அங்கு சென்று அவர்கள் மீண்டும் தொலைதூரம் வந்து கல்வியை தொடர வருமே என்பதையெல்லாம் யோசித்தவரை பிள்ளைகளின் கல்வி

அள்ளும் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி தடுத்ததால் அந்த மக்களை தனது நிலைமை சொல்லி அவர்களை அங்கு சென்று வாழ அனுமதியளித்தார்.

“ எல்லாரும் அங்க போய் இருகிறதுக்கு விரும்புறதால சந்தோசமா போய் இரிங்க. அல்லாஹ் நாடினா நானும் கட்டாயம் அங்க வருவன். எதுக்கும் இப்போதைக்கு வெசார பக்கம் போகாதீங்க. அவனுகளாக வந்து பழச மறந்து நல்லா பேசற மட்டுக்கும் நீங்களாக பெயித்திராதீங்க. அவனுகள் பழச அவளவு கெதியா மறந்திருக்கமாட்டானுகள். அவனுகள் எப்பெண்டாலும் நம்மழ பழிவாங்கலாம் நாமதான் கவனமா இரிக்கணும்.”

என்று அறிவுரை கூறி மக்களை வழியனுப்பி வைத்தார்..

வெளியூருக்கு படிக்கச் சென்ற இளையதம்பியின் முத்த புதல்வனும், முன்றாவது புதல்வனும் ஆனங்கொரு ஊரிலேயே வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள விரும்பவும் பின்னைகளின் விருப்பத் திற்கு குறுக்கே இளையதம்பி நிற்கவில்லை. இரண்டாவது மகன் ஊரில் இளையதம்பியின் தங்கை ஒருவரின் மகளை மணம் முடித்தான். கடைசி மகன் காமில் மட்டும் உயர்கல்வியைத் தொடர்ந்து கொண்டு பெற்றோருடனேயே அவர்களுக்கு உதவியாய் இருந்தான்.

ஒரு நாள் காலை வடக்குத் திசை வேலிக் கம்பில் இருந்து காக்கை ஒன்று பறந்து பறந்து கத்திக் கொண்டிருந்த போது தக்குவா சொன்னாள்

“ இண்டக்கி ஆரோ அசலுாருல இருந்த வரப்பொறாங்க..”

“ மஹ்...புள்ளியள வெளியூரில் முடிச்சி கொடுத்த நாள்ல இருந்து பசிக்கி காகம் கத்தினாலும் ஆரோ அசலுாரில் இருந்து வரப்பொறாங் எண்டதிலேயே ஒண்ட பாடு பெயித்து...”

மனைவியின் எதிர்வு கூறலுக்கு மறுப்புரை வழங்கிக் கொண்டு கடையைத் திறக்கப் போனால் இளையதம்பி.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வெளியூரில் இருந்து முத்த மகன் முனவ்வரும் மனைவியும் பிள்ளைகளும் என குடும்ப சகிதம் வந்து இறங்கவும் தக்குவாவுக்கு தலைகால் புரியவில்லை.

“ நான் காலத்தால் சென்னன் கேட்டங்களா”

என்று கணவனை கிண்டல் செய்து கொண்டு பறந்து பறந்து வேலைகளை செய்த ஆரம்பித்தாள்.

இன்று காலையில் கூவிக் கொண்டு நின்ற வெள்ளை நிற சேவல் மகனின் வருகைக்கு பலியானது. ‘பலவுணவு இன்றைக்கு படு பிரமாதமாக இருக்கும்’ என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு தனது வியாபாரத்தைக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தார் இளையதம்பி.

கடைக்குள் இருந்த இளையதம்பியை தனியாக சந்திக்கும் நோக்கத்தில் வந்த முனவ்வர் சந்தர்ப்பம் பார்த்து பேச்கவாக்கில் விடயத்தைப் புட்டு வைத்தான்.

“ வாப்பா டவுனில் ஒரு பிசினஸ் ஆரம்பிக்கப்போறன் நல்ல வருமானம் கெடைக்கிற தொழில். அந்த யாவாரத்துக்கு அங்க நல்ல கெராக்கி இரிக்கி. ஆனா தொழில் ஆரம்பிக்கிறதுக்கு காசிதான் காணமா இரிக்கி வாப்பா..”

தனது கஸ்டத்தை ஒரு திட்டத்துடன் எடுத்துவைத்தான் முனவ்வர்.

“ எனக்கிட்டியும் தாறதுக்கு அந்த அளவு காசி இல்லையே மகன்”

இளையதம் பி காக் கா தனது இல் லா மையை வெளிப்படுத்தினார். கொஞ்ச நேரம் யோசிப்பது போல் பாவனை செய்து விட்டு இரவு மனைவி கொடுத்த யோசனையை தனதாக்கிச் சொன்னான்

“ வாப்பா நம்மிட வயல் பூமி சும்மாதானே கெடக்கு அத வித்தா கொஞ்ச காசி எடுக்கலாமே... அதுல் எங்க நாலுபேருக்கும் பங்கு எண்டுதானே வெச்சிரிக்கீங்க... அதவித்துப்போட்டு தந்தா நான் இந்த தொழில் செய்யலாமே வாப்பா...?”

மகனை ஒரு கணம் பார்வையால் அளந்து கொண்டார் இளையதம்பி காக்கா. வயல் நிலத்தை விற்பதில் இளையதம்பி காக் காவுக்கு உடன் பாடில்லை இருந்தாலும் மகனின் நிலைமைக்கும் உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவரிடம் இருந்தது. அதனால் முனவ்வரின் கடுமையான முயற்சி கடைசியில் கைக்கூடியது.

“ செரி மகன் அப்ப தம்பிமார் எல்லாரையும் ஒருமிக்க கூப்பிட்டு வெசயத்த கதச்சிப் பேசி வித்து எல்லாருமா புறிச்சி எடுங்க...”

என்று சம்மதம் சொன்னார் காக்கா. தம்பிமார் எல்லோரையும் அழைத்து தன் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துக்கொண்ட முனவ்வர்

அளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

“ பெரிய தொழில் இது. ஒங்கட பங்கயும் இதுல மொதலா போட்டியங்கண்டா நல்ல லாவம் வரும். நீங்க ஒண்டும் செய்யத் தேவல்ல எல்லாத்தையும் நானே பாத்துக்குவன் லாவத்த மட்டும் ஒங்களுக்கு அனுப்பி வெக்கிறன். விரும்பினா மொதல் போடுங்க.”

என்ற முனவ்வரின் குள்ளத்தனமான பேச்சில் தம்பிமார் எல்லோரும் மயங்கிப் போக வும் மொத்தப்பணத்துடன் காணாமல் போனான் முனவ்வர்.

மனைவியுடன் வெளிநாடு சென்று உழைக்கவும் அங்கேயே வசிக்கவும் எண்ணம் கொண்ட முனவ்வர் அதற்குப் பணம் இல்லாது போகவே மனைவி கொடுத்த குறுக்குப் புத்தியுடன் வந்து குள்ளநரியாகி நாடகம் ஆடி தந்தையையும் சகோதரர்களையும் ஏமாற்றி பணத்தையும் சுருட்டிக் கொண்டு தலைமறைவனான்.

ஒருவருடம் இரண்டு வருடமாகியும் முனவ்வர் ஊருக்கு வர வுமில் லை இலாபப் பங்கு கொடுக்கவுமில் லை. எல்லோருக்கும் சந்தேகம் தலைதூக்க ஆரம்பித்தது. இளையவன் காமிலை எல்லோருமாக சேர்ந்து முனவ்வரின் வருடங்களாகியும் வராத காரணத்தை விசாரித்து வர அனுப்பிவைத்தார்கள். அங்கு சென்று பார்த்த போது காக்கா முனவ்வரின் வீடு பூட்டிக் கிடந்ததும் பக்கத்தில் இருந்த முனவ்வரின் மாமியின் வீட்டில் விசாரித்த போதுதான் தெரியவந்தது அவன் வெளிநாடு போய் வருடங்கள் இரண்டு என்பது.

முனவ்வரின் இந்த செயல் இளையதம்பி காக்காவை ரொம்பவும் பாதித்து விட்டது. ‘எனக்குப் பிறந்தவனா இப்படியெல்லாம்?’ மனசு வலித்தது இளையதம்பிக்கு. ‘நான் பாடுபட்டு பண்படுத்தி வாழ்ந்த பூமியை அவன் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே விற்பதற்கு அனுமதித்தேன்.

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி ஆனால் அதை அவன் சுயநலத்துக்காக இப்படி எல்லோரையும் ஏமாற்றிவிட்டு அபகரித்துச் செல்வான் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லையே... இப்படி ஒரு கேவலமான செய்ய இவனுக்கு எப்படி மனசு வந்தது. தனது கூடப்பிறந்த சகோதரர்களையும் இப்படி ஏமாத்த இவனால் எப்படி முடிந்தது..?"

நினைத்து நினைத்து தினமும் வேதனைப் பட்டார் இளையதும்பி.

" ஆரம்பத்திலேயே யூமிய எல்லார்ர பேரிலையும் பிரிச்சி எழுதியிருந்தா இந்தப் பெரச்சின வந்திருக்கமாட்டா. எல்லாம் ஒங்களாலான்..."

ஏனைய மூன்று மக்களும் குற்றச்சாட்டுகளை வாப்பாவின் மேல் போட்டார்கள். இந்தப் பேச்சுக்களைல்லாம் இளையதும்பி எதிர்பார்க்காதவை. வார்த்தைகள் எல்லாம் அவர் நெஞ்சில் ஈட்டியாகப் பாய்ந்தது.

மனம் நொந்து மிகவும் அழுதார். இப்பொழுது ஏனைய மூன்று மக்களும் இளையதும்பியையும் தக்குவாவையும் மெல்ல மெல்ல கைவிட ஆரம்பித்தார்கள். இளையன் காமில் கூட அடிக்கடி இரண்டாவது சகோதரனின் வீட்டிற்கே சென்றவன் கொஞ்ச நாளில் அங்கேயே தங்க ஆரம்பித்து விட்டான். வாப்பா தப்பு செய்து விட்டார் என்ற சகோதரர்மார்கள் விதைத்த நுச்சுச் செடி அவன் மனதிலும் துளிர் விட ஆரம்பித்திருந்தது.

இறுதியில் - ஆரம்பமாகிப் போனார்கள் தக்குவாவும் இளையவன் என் னும் இளையதும் பி காக் காவும் ஒருவருக்கொருவர் மட்டும் துணையாக.

முத்தவன் முனவ்வரின் ஈனச் செயலும் ஏனைய மூன்று மக்களின்

தப்பான புரிதலும் நாட்கள் செல்லச் செல்ல வாழ்க்கையே வெறுக்கும் அளவுக்கு போய் மனசு உடைந்து தினம் தினம் வேதனையில் உருக ஆரம்பித்த இளையதம்பி காக்காவை அணைத்து ஆறுதல் கூறி தினமும் தூங்க வைத்து விட்டு தானும் தனியாக அழும் இந்தத் தொடர் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு...? இந்தக் காயத்ததை ஆற்றுவதற்கு என்ன வழி? இதற்கு என்ன மருந்து செய்யலாம் என்று நரைமயிரை உருவிக் கொண்டே யோசித்த தக்குவாவுக்கு திடீரென ஒரு பொறி தட்டியது.

“இந்த ரணம் ஆறுவதற்கு மீண்டும் இவரை பொன்னவெளிக்கு கூட்டிப்போவதுதான் இதற்கு ஒரே வழி” என்ற ஞானம் உதித்தது தக்குவாவுக்கு.

உடனடியாக அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டு மாட்டு வண்டி ஒன்றை வாடகைக்குப் பிடித்து பொட்டி படுக்கையை எடுத்துக் கொண்டு பொன்னன் வெளி நோக்கி பயணத்தைத் தொடங்கினார் தக்குவா கணவன் இளையதம்பியுடன். தக்குவாவின் அன்பிற்கு முன்னால் இளையதம்பி எதுவும் பேசவில்லை.

சொந்தமாக பூமி வைத்து, ஊருக்கே தலைவராக வாழ்ந்த இளையதம்பி காக்காவுக்கு இப்போது சொந்தமாய் அந்த பூமியில் ஒரு துண்டு நிலம் கூட இருக்கவில்லை தங்குவதற்கு.

இளையதம்பி காக்காவையும் தக்குவாவையும் மீண்டும் பொன்னவெளி பூமியில் கால்வைத்த சேதி எங்கும் காட்டுத் தீயாகப் பரவ எல்லோரும் தங்கள் நிலங்களைக் கொடுத்து அங்கு வந்து தங்குமாறு அன்புக் கட்டளை இட்டு இளையதம்பின் மீதான தங்களது மதிப்பையும் மரியாதையையும் செலுதினார்கள். இறுதியாக ஒருவருக்கு - தான் அங்கு இருக்கும் போது தன் கையால் வெட்டிக் கொடுத்த ஒரு சேனையை தெரிவு செய்து அங்கு தங்களது இறுதிக் காலத்தை ஒட்ட சங்கற்பம்

அள்ளிஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி
கொண்டாரகள் தக்குவாவும் இளையதம்பியும்.

ஓருவருக்கொருவர் ஆற்றலாய் இருக்க... காலத்தை ஆழமை இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்திச் சூரியனுக்கு கன்னம் சிவந்திருந்தது. வெட்கத்திலா இல்லை கன்னம் சிவக்க வானம் அறைந்ததிலா என்ற குழப்பத்தில் ஆத்தி மரம் இலைகளை உதிர்த்துக்கொண்டிருந்தது. முந்திரி மரத்தின் பழங்களில் பச்சைக் கிளிகள் கூட்டமொன்று பசியாறிக் கொண்டிருந்தது.

தங்களின் நுகர்விற்காக ஒரு நாலுவரவை வேளாண்மை செய்திருந்தார் இளையதம்பிக் காக்கா வயதான காலத்தில் முன்னர் செய்தது போல ஏக்கர் கணக்கில் செய்வதற்கு இப்போதவருக்கு உடம்பில் தெழுப்பிருக்கவில்லை.

வயலுக்குள் நீரிடித்து விட்டு தோழில் மண்வெட்டியை வைத்துக் கொண்டு ஒரு காலை நொண்டியவாறு குடிசை வாசலுக்கு இளையதம்பி வரவும், வல்லுவத்தை இடுப்பில் சொருகியபடி வெற்றிலையை மென்று துப்பிக்கொண்டு குடிசையிலிருந்து தக்குவா வெளியே வரவும் சரியாக இருந்தது. கணவன் நொண்டிக் கொண்டு வருவதைக் கண்ட தக்குவா,

“ என்ன நொண்ற கால் என்னஞ்சு ?”

கருங்காலி கட்டையின் கறுப்பில் இருந்த இளையதம்பிக் காக்காவின் காலைப் பார்த்தவாறு அருகே சென்றாள் தக்குவா.

“ அதொண்டுமில்ல வரம்பு கொத்தக்க கால்ல மம்பெட்டி கொத்திப்பட்டு. கையான் தகர எலய கசக்கி வச்சிருக்கன் அது நல்லாப் பெயித்திடும்”

12

“ காட்டுங்க பாப்பம் ... என்றல்லாஹ்வே... பெரிசாத்தான் வெட்டியிரிக்கி கொஞ்சம் அந்த மரக்குத்தில் இரிங்க வாறன்”

என்று விட்டு குடிசைக்குள் விரைந்தாள் தக்குவா.

தேகம் கறுப்பு என்றாலும் உள்ளே எல்லோர் சீத்தமும் சிவப்புதான் என்பதை இளையதம்பிக் காக்காவின் இரத்தம் சொல்லியது. உள்ளே சென்ற தக்குவா பழைய நூல் சீலை ஒன்றைக் கிழித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து காயம் பட்ட இடத்தில் கொஞ்சம் தேங்காய் எண்ணேய தடவி இறுக்கிக் கட்டடி விட்டார்.

“ இருந்துக்கொங்க நான் அந்த கெணத்துக்கு அங்கால இரிக்கிற கெறவல் மடுவுக்க போய் எலக்கறி பிச்சிக்கிட்டு வாறன். ராவைக்கு கறி ஒண்டும் இல்ல ”

அல்லே எம் பாயிள் _____ வயலான் குருவி

என்றுவிட்டு பழைய பன்பையுடன் புறப்பட்டாள் தக்குவா. தலையசைத்து சம்மதம் தெரிவித்தார் இளையதம்பி.

குடிசையை விட்டு மெல்ல நடந்து வேலிக்கடப்பருகே நின்று கணவன் இளையதம்பியைப் பார்த்து உதிர்த் தூரு புன்னைக்கடியுடன் வீதியில் இறங்கி நடந்தாள் தக்குவா. ஆனால் ஏனோ தெரியவில்லை அந்தப் பார்வையும் அந்தச் சிரிப்பும் இளையதம்பிக் காக்காவுக்கு தக்குவாவின் ஆரம்ப காலக் காதலை ஒரு தரம் ஞாபகப் படுத்தியது.

இருள் கவிழ்ந்த போது குப்பி விளக்குகளை ஏற்றி ஏரியவிட்டு வாசலில் கணவா லாம்பை கொழுத்தி வைத்துக் கொண்டு மனைவியின் வருகைக்காக காத்திருந்தார் இளையதம்பிக் காக்கா.

வண்டு உருட்டிச் செல்லும் சாணி உருண்டையாக நேரம் உருண்டு கொண்டிருந்தது. ஆனால் தக்குவாதான் இன்னும் வந்தபாடில்லை.

“ இவ்வளவு நேரத்திற்கு எங்க பெயித்தாள்...? வழைமையா எங்கயும் போனா கெதியா வந்துருவாளே ஒரு நாளும் இப்பிடி சொண்டுகறலியே...?”

தனக்குள் கேள்வி எழுப்பிவிட்டு விடைகாணாமல் பதறிக் கொண்டிருந்தார் இளையதம்பி காக்கா.

வானத்திற்கு நெஞ்சு கணத்து கண்ணீர் வர ஆரம்பித்திருந்தது. இலேசான தூரலின் சாரல் கணவா லாம்பை அணைத்து விட அதை எடுத்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல நொண்டியவாறே குடிசையின் விறாந்தைக்குச் சென்று அமர்ந்தவாறு வீதியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் இளையதம்பிக் காக்கா.

அள்ளு எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

வானம் ஒவென்று கதறி அழுது கொண்டிருந்தது. நேரம் ஆக ஆக இளையதம்பி காக்காவின் இதயத்தின் ஒலியை வானம் தீர் திடீரென ஒசையெழுப்பி உலகத்துக்குச்

சொன்னது. பசி வயிற்றைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருக்க பகலெல்லாம் வெயிலில் நின்று வயலில் வேலை செய்த களைப்பு இரண்டும் சேர்ந்து அவரையறியாமலேயே தூக்கத்தை வரவழைக்க , உடம்பு சோர்ந்து குடிசையின் செத்தையில் சாய்ந்தவாறு உங்கிப் போனார் காக்கா.

வானம் அழுது முடித்திருந்தது. முற்றத்தில் தேங்கி நின்ற தண்ணீரில் தவளாகள் இரண்டு, பழை பாடலொன்றை மீண்டும் மீண்டும் ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்ட சத்தத்தில் கண்விழித்தார் இளையதம்பிக் காக்கா. வீடு வெறிச்சோடிக் கிடப்பதைப் பார்க்கத்தான் மீண்டும் அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது இன்னும் தக்குவா வந்து சேரவில்லை என்பது.

‘நடக்க முடியாத கால்களுகடன் நள்ளிரவு தாண்டிய இந்த வேளையில் எங்கே என்று தெரியாமல் எங்யே போய் தேடுவேன்’

மனம் வெதும்பியது காக்காவுக்கு.

அதன் பிறகு தூக்கம் வரவில்லை அவருக்கு. சிந்தனை திக்கெல்லாம் சிதறிக் கொண்டிருந்தது. ‘போகும் போது வழியில் மகன்மார்கள் யாரவாது வந்து ஊருக்கு கூட்டிப் போய் இருப்பார்களோ...இல்லை மழை ஆரம்பிக்கவும் வரமுடியாலமல் யாருடைய வீட்டிலாவது தங்கி விட்டாளோ இல்லை ஏதும் வருத்தம் வாதையோ...?’

விடிய விடிய சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார் இளையதம்பி காக்கா.

அடிவானத்தின் மெல்லிய ஒளிக் கீற்றுக்கள் ஆரம்பித்து பொழுது மெல்ல மெல்ல புலர் ஆரம்பித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் அந்த திடீர் செய்தி இளையதம்பிக் காக்காவின் காதுகளை வந்து எட்டியது.

காதுகளை நம்ப முடியாமல் புலன்களைக் கூர்மையாக்கி அந்த செய்தியை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டார் காக்கா. மலைக்கல்லைத் துளைத்து வெடிமருந்தைக் கொட்டி திரிவைத்துக் கொழுத்தியது போல் நெஞ்சு வெடித்துச் சிதறியது இளையதம்பி காக்காவுக்கு.

“ நேத்து பின்னரம் இருட்டினத்துக்கு பொறுகு வயலுக்கு நின்டு வந்தாக்கள் போனாக்கள் எல்லாரையும் ஆரோ இயக்கக் காரானுகள் புடிச்சி அறுத்துப்போட்டு போயிருக்கானுகள். அதுல தக்குவாராத்தாவும் மாட்டிருங்காங்க காக்கா”

செய்தி கொண்டு வந்த ஹனீபா அழுது கொண்டே விபரம் சொன்னார் .

இடிந்து.....இடிந்து.....இடிந்து.....

சொல்ல முடியாத அளவுக்கு இடிந்து போனார் இளையதம்பி காக்கா.

நெஞ்சிக்குள் கைவிட்டு இதயத்தைக் கிழித்து இழுத்து எடுத்ததான் வலியில் உயிர் துடித்தார் காக்கா.

பல்லாண்டுகளின் பின் வாய்விட்டுக் கதறியழுதார் அவர்.

“ தக்குவா...” குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

அள்ளு எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி

“ ஜேயோ என்ற தக்குவா.....” பார்கவே பாவமாய் இருந்தது.

நெஞ் சில் அடித் துக்கொண் டு உருண் டு புரண்டார் இளையதம்பி காக்கா. பசுவை இழந்த கன்றாய் ஆனார் அவர்.

செய்தி காட்டு வெள்ளமாய் அணைடுடைத்து ஊரெல்லாம் பரவியது. மீன்கள் கரையொதுங்கிய இடத்தில் காகக் கூட்டமாய் பினாங்கள் கிடந்த இடத்தில் சனங்கள் குவிந்திருந்தது. மழைநீரில் கழுவப்பட்டு காயங்களிலிருந்து இரத்தம் ஒடி உறைந்து கிறவல் நிலத்து நீரெல்லாம் செங்கல் அரைத்தது போல் சிவப்பாக மாறி இருந்தது. உடுத்திருந்த உடுப்புகளாலேயே அவரவர் கைகள் கட்டப்பட்டு நிலம் பார்த்தும் ஆகாயம் பார்த்தும் 16 பினாங்கள் வீழ்ந்து கிடந்தன.

அதில் எழுபதைத் தாண்டிய தக்குவாவும் உயிர் நீத்துக் கிடந்தது பார்ப்பவர் உள்ளத்தையெல்லாம் பற்றி ஏரிய வைத்தது. இது ஆயுதம் தாங்கிய இயக்கக் காரர்களின் வேலைதான் என்ற உறுதிப்பாடு ஊரெங்கும் ஓலிக்கவே அருகே இருந்த ஒரு தமிழ்க் கிராமத்து அப்பாவி மக்கள் பழிவாங்கவுக்குள்ளாக்கப்பட்டு ஓல்லிக் கிராமத்தின் தலையில் அந்தப் பழி போடப்பட்டது. ஆனால் இதில் பங்கேற்றுக் கொண்டது ஆத்திரம் கொண்ட அயல் கிராமத்து மக்கள் என்ற உண்மை மறைக்கப்பட்டுப் போனது. சடலங்கள் டிராக்டர் வண்டிகளில் ஏற்றி வரப்பட்டு ஊரே கூடி நின்று துக்கம் அனுஷ்டித்து நல்லடக்கம் செய்து வைத்தது.

ஆனால் பொன்னன்வெளி மக்கள் யாரும் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை பழைய கோபத்தை மனதில் வைத்து பொன்னன் வெளிக்கு அருகில் இருக்கும் விகாரை ஊரைச் சேர்ந்த அடிப்பட்ட பாம்புகளின் பழிவாங்கல் இது என்பதை. முன்னர் ஒரு முறை நடந்த கலவரத்தில் கொல்லப்பட்ட எட்டுப்பேருக்காக

அலீஸ் எம் பாயிஸ் ————— வயலான் குருவி இன்று பதினாறு உயிர்களை பலிடுத்து விட்டு அந்தப் பழியை போராட்டம் நடத்தும் இயக்கங்களின் மீது போட்டது மட்டுமல்லாது இதன் மூலம் இரண்டு இனங்களுக்கிடையிலான் உறவை சீர்குலைத்து அதில் தனது காரியத்தை சாதித்துக் கொள்ள நினைத்த குள்ள நரிகளின் ஒரு திட்டமிடப்பட்ட நாடகம் இரண்டு பதை அப் போது யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. இதையறியாமல் அந்த விகாரைக் குள்ள நரிகளால் எழுதப்பட்டு ஒரு சடலத்தின் கைகளுக்குள் சொருகப்பட்டிருந்த கடிதம் ஒன்றை மட்டும் வைத்து அது அந்த இயக்கத்தின் பெயரைக் கொண்டிருந்தமையால் அந்த இயக்கம் சார்ந்த இனத்தின் மீது அவசரப் பட்டு ஆத்திரப்பட்டு விட்டார்கள் மக்கள். “ஆத்திரக் காரணுக்கு புத்தி மட்டு” என்ற பழமொழியும் மெய்யப்பட்டுப் போனது.

மீண்டும் பொன்னன் வெளி ஒல்லி வில்லை நோக்கி இடம்பெயர குள்ள நரிகளின் கொட்டும் ஆரம்பமானது பொன்னன் வெளியின் எல்லா பகுதிகளையும் நோக்கி.

சாக்குக் கட்டிலின் கால் ஒன்றினால் ஏறி வந்த பூரான் இளையதம்பிக் காக்காவின் தலையில் கொட்டிவிட சட்டென நிகழ்காலத்திற்கு திரும்பினார் அவர். நுளம்பு கடித்ததாய் நினைத்து தலையை சுரண்டும் போது கைகளில் ஏதோ தட்டுப்பட மெதுவாக எழும்பி லாம்பு வெளிச்சத்ததை அருகே எடுத்துப் பார்த்த போது அது பூரான்தான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டவர் கட்டிலைவிட்டு இறங்கி லாம்புடன் வேலியோரம் சென்று மூலிகை தேடி எடுத்து கசக்கிச் சாறெடுத்து வலித்த இடத்தில் தேய்த்துக்கொண்டு போர்வையை உடம்பைச் சுற்றி போட்டுக் கொண்டு கட்டிலில் உட்கார்ந்தார்.

“ சென்ற வருடம் இதே நாள்தான் தக்குவா என்னோடு இருந்த கடைசி நாள். நாளையோடு ஒருவருடம் நிறைவாகிறது

அள்ளீஸ் எம் பாயில் _____ வயலான் குருவி அவள் என்னைப்ப பிரிந்து. எல்லாம் நேற்று நடந்தாற்போல் இருக்கிறது. அவளோடு வாழ்ந்த இந்த ஜம்பது வருட வாழ்க்கையும் எத்தனை அழகானது. அவளில்லாது கழிந்த இந்தக் கடைசி ஒரு வருடமும் அந்த ஜம்பது வருடத்துக்கு சமனான வேதனையை தந்ததே...”

மனதுக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்தார் இளையதம்பிக் காக்கா.

பூரானின் விசம் ஒரு பக்கம் தனது பலத்தைப் பரீட்சித்துக் கொண்டிருந்த போது இன்றிரவு விழுந்த மொத்தப் பனியும் அவரின் நெஞ்சில் சளியாய் உருவெடுத்து மூச்சவிடுவதற்கு கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருக்க மீண்டும் அசதியில் அதே சாக்குக் கட்டிலில் மெதுவாகப் படுத்துக் கொண்டார்.

--*****ஓரைஓரை*****

13

வெளிநாடு இருந்து தாயகம் திரும்பிய முத்த மகன் உம்மாவின் மரணம் நிகழ்ந்து ஓராண்டு தினத்தை நினைவுகூர்ந்து அன்னதானம் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தான். சகோதரர்களை ஏமாற்றிவிட்டு வெளிநாடு சென்றாலும் ஏமாற்றுவதில் கைதேர்ந்த முனவ்வர் வெளிநாட்டுப் பொருட்களில் மூன்று சகோதரர்களையும் வாயடைக்க வைத்து உறவாக்கிக் கொண்டான்.

உம்மாவின் பெயரால் கொடுக்கப்படும் அன்னதானத்திற்கு வாப்பா இல்லாவிட்டால் ஊர்மக்கள் நாலுவிதமாகப் பேசுவார்கள் என்பதற்காக கடைசித் தம்பியை அனுப்பினான் முனவ்வர் வாப்பாவை அழைத்துவர, கூடவே இரண்டாவது தம்பியும் சேர்ந்து கொண்டான்.

பள்ளம் படுகுழிகள் நிறைந்த வீதிகளைத் தாண்டி பொன்னன் வெளியில் வாப்பா இருக்கும் இடத்தை விசாரித்து வந்து

அப்போதுதான் சூரியன் ஒரு ஈட்டி அளவு உயர்ந்திருந்தான். படலைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு இருவரும் தயங்கித் தயங்கி உள்ளே சென்றார்கள். உம்மாவின் மையத்தைக் கூட பொதுமக்கள் ஊருக்கு கொண்டு வந்த பிறகே நடந்த சம்பவத்தில் தங்களது தாயாரும் உயிரிழந்திருப்பதை அறிந்வர்கள் இவர்கள். அதன் பின் இதுவரை வாப்பாவை பார்க்க வராதவர்கள் முதன் முதலாக இன்றுதான் அதுவும் முத்த அண் ணனின் வேண்டுகோழுக்கிணங்க அன்னதானத் திற்கு அழைக்க வந்திருந்தார்கள்.

இருவருக்கும் கால்கள் கூசியது. சாக்குக் கட்டிலில் வெயிலாகியும் இன்னும் போர்த்திப் படுத்த வாப்பாவை எதிர் கொள்ள இருவருக்கும் மிகவும் கஸ்டமாக இருந்தது. தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு இளைய மகன் அருகில் சென்று

“ வாப்பா....” என்றழைத்தான்.

அவர் உறங்கிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து மீண்டும் உடம்பில் கைவைத்து உசுப்பி

“ வாப்பா....” என்றவன் பயங்கரமாய் திரும்பி தனது சகோதரனைப் பார்த்தான். புரியாமல் விழித்த அவன்.

“ என்னடா ...? வாப்பாவ அரட்டன்.” என்றான்.

மெல்லிய கூரிய ஆயுதம் அறுத்த இடத்தில் இருந்து இரத்தம் ஊறிக் கசிவது போல் காமிலின் விழிகள் கசிய ஆரம்பித்த

அள்ளீஸ் எம் பாயிஸ் _____ வயலான் குருவி போதுதான் அவனுக்குப் புரிந்தது வாப்பா மரணித்துக் கிடக்கிறார் என்பது.

இளையதம்பிக் காக்காவின் உடல் விறைத்துக் குளிர்ந்து கட்டையாய்க் கிடந்தது அந்த சாக்குக் கட்டிலில்.

பிள்ளைகள் இருவரினதும் “வாப்பா.....” என்ற அலறலில் அந்த வளாந்தரமே அதிர்ந்தது.

இளையதம்பிக் காக்காவின் வேளாண்மை வயல் கதிர் ஏறிந்து பால்பருவமாய் கிடந்தது. வழுமை போல் ஒரு பேரிரைச்சலுடன் வயலான் குருவிக் கூட்டமொன்று அவரின் விறைத்துக் கிடந்த உடம்புக்கு மேலாக எச்சமிட்டுப் பறந்தது, ‘எப்படியும் நம்மை விரட்டுவதற்கு இளையதம்பி காக்கா வருவார்’ என்ற நம்பிக்கையில்.

* முறைக் *

மேற்பார்வையும் வழிகாட்டலும்

ச.எம். அபயரத்ன
கலாசார அலுவல்கள் பணிப்பாளர்

எச்.ஐ.ஷ. பெரேரா
பிரதிப் பணிப்பாளர்

எம்.ஏ.இந்திக் குமார மந்திரிரத்ன
உதவிப் பணிப்பாளர்
திறந்த கையெழுத்துப் பிரதிகள் போட்டி
நிகழ்ச்சியின் ஒருங்கிணைப்பு

கே.ஏ.ஷ.ஜி. சுமதிபால
கலாசார உதவிப்பணிப்பாளர்

பி.சீ.ஜீவன் பியரத்ன
கலாசார அபிவிருத்தி உதவியாளர்

அச்ச ஒருங்கிணைப்பு

ஜே.கே.பி.பிரேமசரி
முகாமைத்துவ உதவியாளர்.

அச்சகம் :- அமில அச்சகம்
447/4, கொட்டாவ வீதி,
அதுருகிரிய.

(2008 ஆம் தூண்முரகான சிறந்த கையெழுத்துப்
பிழகு நாவல் போட்டியில் இதரில் செய்யப்பட்ட
நாவல் இது)

ISBN-978-955-1777-43-2

Published by : Department of Cultural Affairs